

Wojciech Majkowski

Rozterki poety

Redakcja i korekta merytoryczna:

Aleksandra Majkowska, Wojciech Majkowski

Redaktor techniczny:

Wojciech Majkowski

Projekt okładek oraz strony tytułowej:

Wojciech Majkowski

ISBN: 978-83-949107-9-2

Wojciech Majkowski

ul. Marcina Kromera 6/61, 85-790 Bydgoszcz

Wydanie I

Bydgoszcz, 2018.

Copyright © by Wydawnictwo Miliona Ha, 2018.

Wszystkie użyte w książce fotografie są własnością autora. Zdjęcie na stronie tytułowej pobrano z portalu pixabay.com. Zdjęcie nie wymaga przypisania.

Ten utwór jest dostępny na poprzez dostęp do strony internetowej zawierającej utwory autora, na [licencji Creative Commons Uznanie autorstwa-Użycie niekomercyjne-Na tych samych warunkach 4.0 Międzynarodowe](#). CC BY NC SA

Druk i skład: Wojciech Majkowski

Nakład: Nie określono. 194 strony, w tym okładki.

Spis treści

Wybór drogi	11
Droga znikąd.....	13
Droga donikąd	14
Bilet w jedną stronę	15
Wiele słów i wiele dróg	16
Marzenie o	18
Wiersze moje	19
Pieśni moja	20
Poeci i pieśniarze	21
Pieśni z moich wierszy	23
Nie będę malowanym ptakiem	24
Wybór	26
Stojąc na piachu.....	27
Odkrywanie chleba	28
Drogi.....	29
Zakręty i ślepe zaułki	31
Pierwszy krok	33
Poznając siebie	34
Schody donikąd	35
Słowa marnotrawione	36
Już czas	37
Lustra epigona	38
Carpe diem.....	39
Pełna szuflada niczego.....	41
To ja.....	42
Jak pies	43
Człowiek bawiący się w Stwórcę	45
Umysłozercy.....	46

Wywołani do tablicy.....	47
Nie lubię	48
Między wierszami.....	49
Kocie lby i brukowane trakty.....	51
Blues	53
Science-fiction	54
Komu zawdzięczam?	55
Można... ..	56
Blues drugi.....	57
Spis telefonów	58
Na plecach niosę	59
Poeta wie lepiej.....	60
Siedem odmian poezji	61
Wiersz.....	62
Rzucony kamień	63
Science-fiction (po latach).....	64
Most nieprzebyty	65
Psom	66
W bramie	67
CV bez przyszłości	68
Drogi na skróty	69
Mistyfikator	71
Chochół z „Wesela”.....	72
Aktor.....	73
Ręce	74
Przyjaciołom dwóm.....	75
Poszedłem po puentę	77
Zamykam oczy	79

Gdybym wyszedł	81
Kolejna karta.....	82
Mój wierszu	84
Smutne wiersze.....	85
Gdy zasiadam do pisania	86
Nieuchwytność	87
Dokądkolwiek.....	88
Ciszo	89
Asfaltowe łąki.....	91
Niepokój	93
Do krytyków literatury	94
Wisława w oparach poezji.....	95
Jutro	96
Niebo poetów.....	97
Tylko nam oczy otwieraj	98
Z chmur pisanie	100
Na drzwiach z napisem „ZAMKNIĘTE”	101
Podróż ku brzegom.....	102
Wystarczy Ktoś.....	103
Niewiele słów	104
Na kolanach	105
W kinie	106
Wieczór bezsenny.....	108
Bagaż	109
Sen	110
Tam i z powrotem.....	112
Jak rodzą się wiersze?.....	113
Fin de siècle	114

Cisza wyczekiwana.....	116
Do ciszy	117
Poszukiwanie cienia	118
Wychodzenie z cienia	119
Nocy przepastna	120
Sprzedawca słów	121
Wietrze historii	122
Rozdroża	125
Wylogowani.....	127
Zaszufladowani.....	129
Klik! Klik!	130
W rytmie reklamy.....	132
Równoważniki	133
Czas teraźniejszy	135
Szary człowiek.....	136
Dziwna pora roku	137
Poeta wzgardzony.....	138
Ćma.....	139
Mój świat.....	140
Sam sobie.....	141
Pytania bez odpowiedzi	142
Odwrotne ścieżki	143
Wędrownica.....	145
Potok słów	147
Ostatnia droga	149
Jeszcze nie czas	151
Psu na budę.....	152
W alejce wyobraźni	153

Modlitwa do weny (Jeśli...)	154
Listy	155
Mgła	156
U mnie różowo. Nie niebiesko.	157
Kiedy zima latem	158
Wybór	159
Las gorejący	160
Droga do domu	161
Tam i z powrotem	163
Ostatnia latarnia	164
Pytania do życia	165
Na brzegu rwącej rzeki	167
Wieczność niedoskonałych	168
Byle do góry	169
Kiedy	170
Kiedyś	172
Nim się przekonam	173
Tylko mnie ocal	174
Wróć do domu	176
Poeci umierają milcząc	178
Echo	179
Na grani	180
Ostatni wyciąg	181
Pogodziłem się, Panie	182
Niech będzie..	183
Torre Galatea	184
Nie spóźnij się	185
Ostatnie staje	186

Na krawędziach górskich grani	187
Już nie pamiętam	189
O autorze:	191

Autor, Łódź, marzec 1985 r.

Wybór drogi

Droga znikąd

Tą drogą znikąd mnie prowadzisz,
i słów mnie uczysz od zarania.
Popychasz, czasem lekko skarcisz,
i niewłaściwych słów mi wzbraniasz.

Idę odważnie, krok za krokiem.
Nieważne żadne mi zakazy.
Wszelkie przeszkody mijam bokiem.
Pozwalam nawet sobie marzyć.

Wszystko się zmienia. Wszystko zdarza,
w młodzieńczym rytmie moich kroków,
jeśli kłopotów coś przysparza,
notuję w sobie. Gdzieś na boku.

A z liści drzew mijanych mimo,
szcztuję strofy pierwszych wierszy.
A kiedy ważne mnie ominą,
wracam raz jeszcze i raz jeszcze.

Tak idę znikąd.

Droga donikąd

Droga donikąd mnie prowadzi,
i stopom kurzu wzbić nie wzbrania,
a chmura, co me włosy gładzi,
słońce raz kryje, raz odsłania.

Wlokę się skrajem krok za krokiem.
Mijam życiowe drogowskazy.
Spoglądam na nie pustym wzrokiem
i skręcam gdzie mi się zamarzy.

Nic się nie zmienia, nic nie zdarza
w miarowym rytmie moich kroków.
Jedynie bliżej bram cmentarza,
Jedynie bliżej własnych prochów.

Na liściach drzew mijanych mimo,
spisuję strofy moich wierszy,
i idę dalej nim przeminą
z listopadowym chłodem pierwszym.

Drogą donikąd.

Bilet w jedną stronę

Kupujesz sobie bilet nowy.
I sprawdzasz, może raz tysięczny,
bo on jest jednoprzjazdowy.
Jednorazowy, nie miesięczny.

Czy został dobrze wystawiony?
Oglądasz każda jego stronę.
I nagle stajesz zadziwiony,
że, jest to bilet w jedną stronę.

Że nie ma na nim zniżki, klasy.
Że nie ma też przydziału miejsca.
I nawet nie podano trasy.
I jaki dystans jest do przejścia.

„Na pieszo mam więc podróżować?”
Zdumiony zrywasz tę zasłonę:
„Kto chce mi plany pokrzyżować?!”
...
To życie. Bilet w jedną stronę.

Wiele słów i wiele dróg

Za milionami prostych słów
i tysiącami słów nieprostych
ukrywasz siebie w twarzach stu,
pałac za sobą wszystkie mosty.

Za słów zasłoną skrywasz się
gdy w życiorysie ktoś ci grzebie.
Czy mam powiedzieć, jeśli wiem,
że słowa nie są już potrzebne?

Jesteś jak przeczytany tom,
jak fraza zgrana po wielekroć,
jak zbudowany z cegieł dom
na fundamencie pełnym pęknięć.

Podnosisz wzrok, lecz tłumisz głos,
tak jakbyś nie chciał nic powiedzieć
Ja swoje wiem. Widzę na wskroś.
Nie potrzebuję słuchać Ciebie.

Więc rozmawiamy znów bez słów
- wszystkie zużyłeś w swoich wierszach –
ja zaś przy Tobie jestem tu,
jakby to randka była pierwsza.

Jeśli Ci kiedyś braknie słów,
jeśli je wszystkie w wiersz obrócisz,
wymyślę nowe. Przestań już.
Czas się zatrzymać, czas zawrócić.

Droga, ta którą idziesz dziś,
nie zaprowadzi Cię do celu.
Samotnie zawsze gorzej iść.
Dróg jest tak wiele, słów tak wiele.

Marzenie o ...

Czasem się budzę w środku nocy,
bo sen znów miałem, sen koszmarne.
O tym jak środkiem drogi kroczysz,
a ja za Tobą, przez las czarny.

Po niebie suną siewcy śmierci
w błyszczących, srebrnych samolotach.
W górę patrzymy się niepewni,
jak rozpływają się w obłokach.

Nie wiem, skąd-dokąd mnie prowadzisz.
Nie wiem gdzie jestem, ani czemu.
Lecz, gdy mą głowę ręką gładzisz,
wiem, że idziemy ku zbawieniu.

Takiego ojca chciałbym spotkać.
Takiego sobie wymarzyłem.
I takim chciałbym kiedyś zostać.
Panie, Ty daj mi swoją siłę!

Niech mam odwagę, siłę wielką.
Na wszystko radę daj, lub parę.
Miłość i mądrość daj mi wszelką.
I pozwól dzielić się tym darem.

A dzieciom moim daj cierpliwość
na czas, gdy będę szukał drogi.
I taką jeszcze daj możliwość,
bym dobrze wypadł w swojej roli.

Wiersze moje

Te wiersze moje, wciąż nienapisane,
które gdzieś błądzą zagubione w mroku,
których wciąż szukam o trzeciej nad ranem,
niech do mnie przyjdą, przystaną w pół kroku.

Niech skalą w sobie akordy gitary.
Za oknem słońce niech zapali wieczór.
A jeśli trzeba, niech nie dają wiary
łzom, co spływają. Smutkowi na przekór.

Szkoda mi czasu, szkoda każdej chwili.
I każdej zwrotki, wersu czy litery.
Bo ważne w życiu, cośmy uczynili,
a nie są ważne światła, jupitery.

Patrzę jak stoisz, rozświetlona słońcem.
Za oknem słowa na gałęziach wiszą,
więc sięgam po nie, wiążąc koniec z końcem.
Wiersz całkiem nowy, strofy już się piszą.

Dziś chciałbym Ciebie obdarować szczęściem.
Chciałbym dla Ciebie napisać wiersz pierwszy.
A na sam koniec, chciałbym mieć wreszcie
napisać kiedyś ten ostatni z wierszy.

Pieśni moja

Struno biegnąca prosto, w czerni nieskończoność,
wynoś pieśń mą daleko, ponad zasięg wzroku
i zbudź drzeniem uśpioną, zgnuśniałą świadomość
tych, co pieśni słuchają, ale stoją z boku.

Pieśni moja, ty nie płacz,
zrywaj śpiących z letargu.
Struno moja, nie czekaj,
uderz dźwięków pogardą.

Pieśni moja, co słowem zanikasz w oddali
i zgubionych słów szukasz nie znajdując wcale,
nie ustawaj, wciąż szukaj, ażeby powstał,
by się z kolan podnieśli. W czynie i zapale.

Pieśni moja, ty nie płacz,
zrywaj śpiących z letargu.
Struno moja, nie czekaj,
uderz dźwięków pogardą.

A gdy zbraknie mi dźwięków oraz słów nie stanie,
Ty mi Boże podpowiedz, co trzeba i kiedy.
Nowa pieśnią uderzę, pieśnią na powstanie.
Jeśli tak będzie trzeba. Jeśli właśnie wtedy.

Pieśni moja, ty nie płacz,
zrywaj śpiących z letargu.
Struno moja, nie czekaj,
uderz dźwięków pogardą.

Poeci i pieśniarze

Poeta jest zwykle spóźniony.
Tematów bieżących nie łapie.
I nawet się spóźnia do żony,
a potem zasypia i chrapie.

Pieśniarz, to całkiem ktoś inny.
Gitarę ma zawsze pod ręką.
Historii bieżącej wycinki
utrwała natychmiast piosenką.

Poeta tymczasem - flegmatyk.
Przemyśleć musi, przetrwać.
A potem swym poematem
łaskawie może świat zbawić.

Pieśniarz jest jak podchorąży,
co z piersi woła i z pieśni.
On zawsze zaśpiewać nam zdąży
jak wtedy: „Na drzwiach go ponieśli..”

Poetę, gdy przyjdzie mu stanąć,
gdy pójdzie on w pierwszym szeregu
to pieśniarz wciąż będzie osłaniać,
i w ogień się rzuci za niego.

Więc powiem to teraz, niestety,
i na nic już wszelkie uniki:
Kochajcie poetów kobiety.
Pieśniarzom stawiajcie pomniki.

I tylko mam taki dylemat
bo piękne poetki, pieśniarki,
z wymówek napiszą poemat.
I na nic me róże, podarki.

Pieśni z moich wierszy

Słowa, które w mych wierszach,
wypływają spod serca,
a ja ciągle znajduję te nowe
i mam dla nich już miejsce gotowe.
Dam je wszystkim, bo widać, tak trzeba.
Dam je wszystkim, bo widać, tak trzeba.

Myśli, które spisuję,
wyrastają jak tuje,
a ja głaszczę ich głowy zielone
i wciąż witam jak dobre znajome.
Zagram wszystkim je z wiatrem na drzewach.
Zagram wszystkim je z wiatrem na drzewach.

Kiedy pieśni już płyną,
szumiąc ciemną doliną,
ja się w szumie drzew koron zamykam
i upojną muzyką oddycham.
Słucham pieśni, nim całkiem przeminą.
Słucham pieśni, nim całkiem przeminą

Pieśni, które wam śpiewam,
powtarzają w krąg drzewa,
a ja pieśni wciąż słowa obracam
i do jednej tej myśli powracam.
Mnie już więcej niczego nie trzeba.
Mnie już więcej niczego nie trzeba.

Nie będę malowanym ptakiem

Nieznany autorom albo Jerzemu Kosińskiemu...

Nie będę „Malowanym ptakiem”.
„Wystarczy być” mnie nie wystarczy.
Z tego ogrodu wyście takie,
że nikt stąd nie chce wyjść, im starszy.

Nie widzę szansy, choć panie Chance,
za cały świat musi wystarczyć,
ten widok z okna, tych domów pięć,
co pamięć moją chce zawłaszczyć.

Dziś z grobu wstaje Hieronim Bosch.
Postaci maski znów przywdziały.
„Ptak malowany”, wart ledwie grosz,
a „Stół Mądrości” kruszy skały.

Coś trzeba zrobić, by znów i znów.
By świat na nowo poukładać.
Żebyśmy mogli dośnić swych snów.
Żebyśmy mogli się poskładać.

Nie będę „Malowanym ptakiem”.
Nie dam się w inne pióra ubrać.
I nie usiądę też okrakiem
na życiu, żeby lepsze wybrać.

A tym, co plują mi pod nogi,
nie dam ni krztyny satysfakcji.
Bóg albo Jahwe, Boże drogi.
Wybierać trzeba? Z jakiej racji?

Gdy lepszy będzie ten, czy tamten.
Gdy kolor będzie miał znaczenie.
Stanie się wszystko nic nie warte.
I nie wystarczy być na scenie.

Żona się na mnie dziwnie patrzy.
Cisza dokoła. Zasiał makiem.
„Wystarczy być” mnie nie wystarczy.
Nie będę „Malowanym ptakiem”.

Wybór

Od zera do inżyniera.

Od inżyniera do humanisty.

W końcu przyszło wybierać.

Wybór był oczywisty...

Poezja

Stojąc na piachu

*„Sosny zapuszczają korzenie w piachu
i przez cały czas starają się stać prosto.”*

„Sosny”, Darek Pabin

Choćbym przekraczał co dzień Rubikon.
Choćbym się co dzień za Jordan rzucał.
Choćbym się wybrał całkiem donikąd.
Choćbym zatracił już oddech w płucach...

Wrócę najszybciej, powrócę zawsze.
Na piachu stanę, ramiona wzniosę.
W niebieskie niebo znów się zapatrzę.
Wpuszczę korzenie. Ziemię przeproszę.

Wiem, że tak trzeba, że tylko wtedy,
kiedy korzenie sięgną głęboko,
na piachu stojąc wrogów czeredy
odpędzę stając im oko w oko.

Jam Sosna Polska, smagana wiatrem,
który od morza sztormem przyplywa.
Który wraz z halnym przygasza wiatrę
i szarpie mocno, z ziemi wrywa.

Stojąc na piachu, wytrwam do końca.
Korzenie sięgną po wnętrze ziemi.
Koroną sięgnę po promień słońca
i stanę prosto. Wiatr nic nie zmieni.

Odkrywanie chleba

Odkrywam chleb, na nowo.

Chleb, co ze słowa.

Chleb, co miłości.

Chleb, co z wiary.

Chleba mi trzeba.

Odkrywam chleb na nowo.

Chleb z pracy ciężkiej.

Chleb z ziemi miękkiej.

Chleb z żaru pieca.

Chleba mi trzeba.

Odkrywam chleb na nowo.

Chleb z ziaren wielu.

Chleb z mąki pełnej.

Chleb z wody żywej.

Chleba mi trzeba.

Toczą się drogą pęknięte żarna.

Toczy się kamień rzucony ręką.

Toczy się drogą słowo obelgi.

Skryte rozmowy toczą się nocą.

Chleba nam trzeba.

Drogi

Ktoś wskazał Ci drogę złą.

Poszedłeś nią mimo to.

Mówiłeś sobie:

„Spróbuję jeszcze raz.

Może to będzie mój czas?”

Mówiłeś sobie:

„Spróbuję jeszcze raz.

Może to będzie mój czas?”

Zebrałeś w łeb, tak to jest.

Ten świat nie fair, pełen łez.

Pojąłeś wtedy,

co najważniejsze jest.

Miłość to nie jest pusty gest.

Pojąłeś wtedy,

co najważniejsze jest.

Miłość to nie jest pusty gest.

Wybierzesz więc inną z dróg.

Odważnie zejdziesz nią w dół.

Odnajdziesz ludzi,

świat wolny i bez łez.

Ktoś będzie czekał tam, wiem.

Odnajdziesz ludzi,

świat wolny i bez łez.

Ktoś będzie czekał tam, wiem.

Zakręty i ślepe zaułki

Pierwszy krok

Pochłonął cały żar słoneczny
by się w nim spalić.

Nic.

W zakręty życia niebezpieczne
codziennie wchodził.

Nic.

W granicach błędu kroków
niepewność obliczał.

Nic.

Odnalazł miłość prawdziwą,
którą przemilczał.

Spłonął.

Przyszli, przesiali jego prochy
przez drobne sito.

Nic.

Został tylko plagiat.

Nieudolny pierwszy krok samodzielnego poety.

Poznając siebie

Poznać siebie, myślami dotykając myśli?

Czy uciec, nie mając pewności, że dobrze zrobimy?

Wymieniając z każdym błędne spojrzenia,
nie znajdziemy prawdy, która jest w nas.

Błądzimy ciągle, brniemy na ślepo i może dlatego
trafiamy ciągle w to samo nieodgadnione sedno.

Nie stać nas na więcej?

Nie. Nie nauczono nas prawdy na wyciągnięcie ręki leżącej.

Nie odnajdziemy sami, szukając po omacku.

Może kiedy dojdziemy do kresu i poznamy swoje ludzkie słabości,
nasze słowa wypowiedziane najbliższe będą szczerości?

Może będą najbliższej sedna?

Może będą?

Może?

Schody donikąd

Schody, co nigdzie nie prowadzą
i dach, nie chroni już mieszkania.
Pomnik człowieka, co był władzą,
przed którą nikt się już nie kłania.

Może byś mógł symbolem zostać
szczytów i celów osiągalnych,
lecz obca jest Ci jego troska
o status rzeczy materialnych.

I może chciałbyś wspiąć się wyżej,
lecz tam na górze nic już nie ma.
Do chmur jest, może, jakby bliżej,
lecz rzeczywistość się nie zmienia.

Słowa marnotrawione

Milczymy słowami.

Słowami dotykamy myśli.

Rozdajemy na prawo i lewo słowa puste.

Nie zawieramy w nich prawdy, która jest w nas.

To błądzimy, to trafiamy w nieodgadnione sedno.

Nie odkrywamy niczego.

Nie nauczono nas prawdy na wyciągnięcie ręki leżącej.

Może przemówimy, gdy słowa zaczniemy sprawdzać sobą.

Tylko czy nie będzie za późno?

Już czas

Już czas by podnieść się do drogi,
lecz my siedzimy w lata blasku.
W nastroju parno-lepko-błogim
przesypujemy ziarna piasku.
Potem ruszamy, lecz powoli,
jak ślimak, który dnem jeziora
niesie swe życie przeciw fali,
wiedząc - nie wiedząc czy już pora.

Już czas?

Lustra epigona

Potłukłem wszystkie lustra.
Rozbiłem je w drobny mak.
A w mojej głowie pustka.
Odbicia Twojego brak.

Potłukłem wszystkie lustra.
Rozbiłem je doszczętnie.
A postać Twa nieostra
odpływa w dal i blednie.

Potłukłem wszystkie lustra.
Rozbiłem na atomy.
Nie chcę doczekać jutra.
Chcę odejść nieświadomy.

Stoisz w progu zdumiona
i zbierasz okruszyny
luster, co epigona
obraz odbity skryły.

Carpe diem

Nie planuj niczego dalej
niż tamten wczorajszy wieczór.
Nie szamocz się w swym zapale
i nie walcz z porządkiem rzeczy.

Bo życie idzie swym torem.
Bo życie ma inne plany.
Nawet jeśli wieczorem
plan ułożyłeś wspaniały.

Nie zbieraj kasy na koncie.
Nie zbieraj też do skarpety.
Nie próbuj przechytryć ciągle
losu, co garbem poety.

Bo życie idzie swym torem.
Bo życie ma inne plany.
Nawet jeśli wieczorem
plan ułożyłeś wspaniały.

Lecz jeśli już jakimś trafem
coś pójdzie po twojej myśli,
nie pomyśl, że drugim razem
tak samo ci się poszczęści.

Bo życie idzie swym torem.
Bo życie ma inne plany.
Nawet jeśli wieczorem
plan ułożyłeś wspaniały.

Życie, co inni zgubili,
chwytaj pełnymi garściami.
Kieszenie, puste w tej chwili,
napychaj znowu wierszami.

Bo życie idzie swym torem.
Bo życie ma inne plany.
Nawet jeśli wieczorem
plan ułożyłeś wspaniały.

Pełna szuflada niczego

Nazbierało się tego pełno po szufladkach.
Do obłądu nastukałem się w klawiaturę.
Naskrobałem, wypisałem się do ostatka -
nie naskrobię niczego wypisanym piórem.

Już nażyłem się tym życiem po dziurki w nosie
i mam dosyć, gdy pomyślę, że trzeba jeszcze.
W tej szufladzie lat będzie ze trzydzieści osiem.
Może mniej, lecz i tak już tu więcej nie zmieszczę.

Myszę sobie: Jak oszukać mam siebie samego?
Jak mam znaleźć motywację, by w ogóle COŚ?
Gdy jedynym wyborem zostało DLACZEGO,
a nie CZY, w odpowiedzi na bezsilną mą złość.

Więc z nadzieją, do końca, wysuwam szufladę,
a tam pełno szpargałów i spraw, co odłogiem.
Listy bez odpowiedzi. Rymy jakieś blade.
I rozmowa zaczęta z samym Panem Bogiem.

Panie, Ty dobrze wiesz, na co mi to pisanie.
Ja wiem, że jeśli chcesz, napiszę nowe wiersze.
Więc jeśli tak ma być, niech właśnie tak się stanie.
Wiersz nowy, choćby wers i to uczucie, pierwsze.

To ja

To ja

Jeden poemat

Jedna piosenka

Dwie średnie powieści

Dwa długie opowiadania

Czteryście, z górą, wierszy

Dwieście pięćdziesiąt felietonów

Dwieście tysięcy odsłon na blogach lub więcej

Niepoliczalna liczba kliknięć i lajków na FB

... a pod przeciwnej stronie...

Niepoliczalna liczba komórek mojego ciała

Sto tysięcy szarych na godzinę mniej

Sto dwadzieścia tysięcy gram

Pięćdziesiąt siedem lat

Dwie średnie nogi

Dwie długie ręce

Jedno serce

Jedna głowa

To też ja.

Jak pies

Wierność przypięta na łańcuchu.
Do drzewa w lesie – Jeszcze żyję!
Ta wbita kijem, dla posłuchu.
Smyczą, co wrzyna mi się w szyję.

Kiedy się bywa psem,
a ktoś każe iść precz,
idziesz więc, zwykła rzecz,
by za sobą to mieć.
Nie dla Ciebie ten sen.
Nie dla Ciebie ten świat.
Złudzeń ostatni cień
znika w zamkniętych drzwiach.

Wierność przypięta na łańcuchu.
Do drzewa w lesie – Jeszcze żyję!
Ta wbita kijem, dla posłuchu.
Smyczą, co wrzyna mi się w szyję.

Kiedy się bywa psem,
przeganianym wciąż precz.
Kiedy nie wiesz, czy zjesz,
i gdzie spać będziesz mieć.
Wtedy śniesz dziwny sen:
Stoisz nad nim jak kat.
a Twój „pan” teraz psem
i przed Tobą na wznak.

Wierność przypięta na łańcuchu.
Do drzewa w lesie – Jeszcze żyję!
Ta wbita kijem, dla posłuchu.
Smyczą, co wrzyna mi się w szyję.

Człowiek bawiący się w Stwórcę

Inżynierowie od genetyki

By się urodzili wyłącznie ci, którzy są pożądanymi przez „stwórcę”.

Inżynierowie od psychiki

By wykształcili w sobie wyłącznie pożądane cechy przez „stwórcę”.

Inżynierowie od biomechaniki

By mieli ciało sprawne do wszystkiego, co dla nich zaplanował „stwórca”.

Inżynierowie od czci

By czcili tych, których trzeba i nienawidzili tych, których im wskaże „stwórca”.

Inżynierowie od wiary

By wierzyli w takiego Boga i stwórcę, który pasuje „stwórcom”.

Inżynierowie od ustroju

By byli podporządkowani i posłuszni oraz zorganizowani według oczekiwań „stwórcy”.

Inżynierowie od pieniądza

By mieli cel podstawowy, cel nad inne cele i nie myśleli wiele o czym innym.

Inżynierowie od semantyki

By ponazywać wystarczająco niezrozumiale wszystko to, czego dokonał „stwórca”.

Inżynier od spraw stworzenia.

Człowiek ogarnięty pychą nieomyślności swojego ograniczonego rozumu.

Bawiący się w „stwórcę”.

Wiodący swoje „baranki” na rzeź czasu ostatecznego.

I tylko żadnego człowieka, bo każdy stworzony na obraz i podobieństwo .

Wymyślony obraz i wymuszone podobieństwo.

I „stwórca” do Stwórcy niepodobny.

Umysłodzercy

Pożyczyli nam pieniądze na marzenia.
Pozwoli kupić marzeń całe góry.
Dali nam do ręki świat
zamknięty w telefonach
tabletach, laptopach i telewizorach.
Przekonali nas, że nie istnieje inny świat
niż ten zamknięty w bitach i bajtach.
Teraz siedzą za konsolami swoich komputerów
i ustawiają nasz świat na wyobrażenie swoje.
Martwieje w nas człowieczeństwo.
Martwieje nasz język.
Martwieją uczucia.
Martwieje własne zdanie.
Tylko oczy chłoną jak oszalałe
nierzeczywistą rzeczywistość.
Tylko dłonie stukają w klawisze próbując stworzyć coś z niczego.
Jakby nie rozumiały, że to niemożliwe.
A oni obiecują coraz więcej.
Wirtualne pieniądze, wirtualną rzeczywistość,
wirtualną miłość, seks a nawet śmierć.
Składają nam obietnice bez pokrycia
wiedząc, że są bezkarni,
oddzieleni od nas zniewalającym nas ekranem.
Kupujemy obietnicę raj, który nie nadejdzie.
Naiwni i zadowoleni, że wystarczy kliknąć TAK.
Wrośliśmy w krzesła i fotele.
W wygodne kanapy.
Odłożyliśmy umysł poza zasięg woli
i wystawiliśmy go na pożarcie umysłodzercom.

QWERTY – To także jest boski plan?

Wywołani do tablicy

Użytkownikom fejsbuka

My, w wirtualnym Hyde Parku,
pleciemy wszyscy trzy po trzy.
Czterdziestka dawno na karku.
Czasem dwa razy, jak obszył.

Wciąż gramy te swoje role
zza klawiatury swych marzeń.
Spoza ekranu wyzwoleń
patrzemy, a nuż się zdarzy.

Kłamiemy, w co drugą frazę,
że „cool” jest i całkiem „spoko”.
Że zawsze „łapiemy bazę”,
że też poszlibyśmy z „foką”.

Gdy czasem ktoś nas wywoła
i zbudzi o czwartej w nocy,
z obłądem patrząc dokoła,
szukamy w sieci pomocy.

Przy fejsbukowej tablicy
stajemy do odpowiedzi,
choć nikt z nas przecież nie liczy,
że będzie jak na spowiedzi.

Nie będzie, nie ma co liczyć.
W trylionach bitów i bajtów
nikt już nikogo nie słyszy,
w tym wirtualnym Hyde Parku.

Nie lubię

Nie lubię w sobie
tego konformisty,
który dla dobra sprawy
miast mówić,
jak inni uparcie milczy,
miast działać,
jak inni uparcie czeka.
Nie lubię w sobie tego człowieka.

Między wierszami

Na haczykach znaków zapytania
porozwieszałem urwane zdania.

Na drzwiach zamkniętej katedry wątpliwości
przybiłem je wykrzyknikami.

Zdania, do których wstydę się przyznać,
wziąłem w cudzysłów.

Zdania zużyte w zbyt wielu dyskusjach
zamknąłem w nawiasach.

Zdania, których sens zrozumiałem zbyt późno
ubrałem w kursywę,

a te, których sensu nie zrozumiałem wcale,
wysłałem do rozbioru na uniwersytety.

Zdania, które do dzisiaj brzmią mi w uszach
podkreśliłem grubą linią.

Teraz siedzę i grzebię się w porozrzucanych literach
szukając sensu pomiędzy wierszami,
a znajduję jedynie

przecinki,

średniki;

dwukropki:

myślniki –

i nic nie znaczące spacje .

Kiedy wreszcie odnajdę kropkę

postawię ją na samym końcu

tak, jak się jej to należy.

Choćby tu.

Kocie łby i brukowane trakty

Blues

Przepłynęła przez mnie muzyka
jak dotyk jedwabnego szala,
muskając końcami oblicza
twarzy powracających z dala.

Jak lekkie dotknięcie ręki
uniósł się bluesa rytm.
Zawirował w błękitnej pętli.
W dymie rozwiął się mit.

Ostrzem drążącym ciało
przebiły muzyki dźwięki,
i w strunach jeszcze zadrgało
pod uderzeniem ręki.

Science-fiction

Na pograniczu mroku-światła
drzewo wyrasta szmaragdowe.
Ludzie-zegary biją zgodnie,
i myśli zamyka się jak ...

Klatka.

Równo, do góry, trochę jeszcze.
Dźwigajmy tylko same nogi.
Już głową sięgam do podłogi
i sufit jest podłogą...

Wreszcie.

Rozpływam się horyzontalnie
i sens istnienia już zakryłem.
Czy jestem jeszcze? Czy już byłem?
Czy się spełniłem?

Ekstremalnie.

Komu zawdzięczam?

Komu zawdzięczam, że pod wiatr
splunąć nigdy nie próbowałem.

Komu zawdzięczam niby fart,
że to co chciałem powiedziałem.

Jak mam dziękować Tobie-komu,
że nie wyróżniam się wśród innych,
że drogę własną znam do domu,
domu jedynie moich myśli.

Czemu myślami błądząc w niczym
nie tracę punktu zaczepienia?
Czemu w tym świecie nielogicznym
nie chcę miejscami nic zamieniać?

Kto mnie i kiedy tego uczył?
Nie wiem, nie czułem Jego ręki,
i nie słyszałem Jego głosu?
A był i jest.

Za wszystko - dzięki.

Można...

Można się kocem marzeń przykryć,
że żadne czynne, żadne bierne,
przypuszczające,
czy wykrzyknik,
nie dźwiga
ciała,
nie budzi
myśli.

Nic.

Blues drugi

Włóczęc się skrajem nieznajomych dróg
ręce wyciągasz by dosięgnąć świtu.
Pękają buty spadając ci z nóg.
Kaleczysz stopy krawędzią zachwyty.

Obraz przed oczami niepoznany wcale
odbija miejscami ślady twoich oczu.
Mijas puste słowa i dążysz wytrwale.
Świat w szaleńczym tańcu dokoła się toczy.

Burzysz zamki z piasku stawiane na brzegach,
których nie zdążyła rozmyć fala gniewu.
Próbujesz znaleźć sedno stracone w przedbiegach
trącając po drodze postaci w szeregu.

W końcu padasz zmęczony swoją wyobraźnią
nie próbując się nawet do góry podźwignąć.
Czekasz na tę chwilę, tak intrygującą,
która każe ci znowu w innym rytmie biec.

Spis telefonów

Wykreślam z notesu milczące telefony.

Dawny znajomy – bach i skreślony.

Dawny znajomy – bach i skreślony.

Numer do żony – stary, skreślony.

Rodzice - W niebie są telefony?

Ostatnia praca – jakby znajomy!

Pewnie nie żyje? – także skreślony.

Dawno nie żyje! – dwakroć skreślony.

Jeżeli żyje – trzykroć skreślony.

Nigdy nie dzwonił – całkiem skreślony!

Nigdy nie dzwonił – całkiem skreślony!

Nigdy nie dzwonił – całkiem skreślony!

Wykreślam z notesu milczące telefony.

...

Zapisuję w pamięci nowe telefony.

Lekarz od tego - wpis pochylony.

I od owego – wpis z drugiej strony

I do takiego – wpis z trzeciej strony.

I jeszcze jeden – na górze strony.

I jeszcze jeden – na dole strony.

Nowy do żony – wpis pogrubiony.

Do przyjaciela – pierwszy ze strony.

Do przyjaciela – drugi ze strony.

Do przyjaciela. Trzy puste strony.

Do pana Boga – wpis utajniony.

Do diabła numer – wpis poczerniony.

Zapisuję w pamięci nowe telefony.

...

Telefon leży. Nikt już nie dzwoni.

Robię porządki. Może też oni?

Na plecach niosę

W podsumowaniu roku, który minął...

Na plecach niosę bagaż roku.
Nie powiem, trochę mnie uwiera.
Kto mógł przypuszczać, że po trochu,
aż cały worek się zbiera?

Trzydziestka z żoną nam stuknęła,
choć tak niedawno całkiem młodzi.
Wnuk Jakub zwieńczył roku dzieła.
Poemat gotów. Ten o Łodzi.

W wierszach porządku, jak pod sznurek.
Strona autorska i tomiki.
Jakieś uznanie, jakiś zaszczyt
ulotnej sławy krótkie bliki.

I tylko powieść całkiem leży.
Zapewne czeka na Godota.
Tom drugi jakby już nieświeży
ledwie zaczęta z nim robota.

Na świecie rządzą głód i wojny,
klęski wszelakie i pożogi.
W kraju też ferment niespokojny,
a brud już pokrył czyste togi.

O siedmiu grzechach tomik piszę,
na siedem grzechów odpuszczenie,
i coraz słabiej jednak słyszę
ten cały zgiełk. Rok już wspomnieniem.

Poeta wie lepiej

Poeta jest jak basior wygnany ze stada.
Skazany na tułaczkę po bezkresnym lesie,
gdzie po wykrotach lisia chroni się gromada,
a wadery wołanie mgła nad wrzosem niesie.

Samotny, zagubiony, ale ciągle hardy.
Łeb swój niesie wysoko i kroczy przez knieje,
i wie, że chcąc tu przeżyć musi być tak twardy,
jak kamień, mając za nic wszystko, co się dzieje.

A kiedy nań znieńska w kniei ktoś wychynie,
łeb swój szybko odwróci, kły groźnie wyszczerzy
i niechby ktoś się ważył, wnet niechybnie zginie.
Poeta weń zajadle przenośnią uderzy.

Papierosa przygasi, kawę swą dopije.
Wiersz wrzuci gdzieś do sieci, na pożarcie czerni,
a sam, jak wilk – samotnik, w kołnierz tuląc szyję
pójdzie w tango. Na miasto. Zwykle do cukierni.

Tyle jedynie bowiem, z jego wilczej skóry,
ile w nim prawdziwego buntu i zapału,
a po prawdzie, niewiele, bo jak mało który,
on zna hasło najlepiej: „Skałę krusz pomału.”

Siedem odmian poezji

Pierwszą – to była miłość, stąd poezja moja.
Drugą – to były góry, spokoju ostoja.
Trzecią – to przyjaciele, przyjaźń nade wszystko.
Czwartej długo nie było, bo natchnienie wyszło.
Kiedy już przyszła czwarta, to była ta gorzka.
Z pretensjami do Boga, z nadzieją do bożka.
Była jak uderzenie złamanego wiosła.
O zmarnowanym życiu i wcale nie wzniosła.
Potem przyszła ta piąta – pogodzona całkiem.
Ta co rozumie, czuje, która pragnie najmniej.
Po niej przyszła ta szósta – całkiem odjechana.
Udziwniona i biała. Niepublikowana.
W końcu stała się siódma – pewnie już ostatnia.
Dojrzała, pogodzona, co umysł zapładnia.
Trzymam się tej ostatniej, jak deski ratunku.
W niej szukam słabych blasków, a nie w mocnym trunku.
Czasem potrząsnę piórem, gdy się słów nazbiera.
Czasem wyjdzie poezja. Czasem ja. Desperat.
Wtedy, już pogodzony, nie piszę od nowa.
Pal diabli tę poezję. Widać, nie gotowa.
Pisać wiersze na siłę, dla mnie niepodobna.
Poezja ma być natchniona, w ornamenty zdobna.
W niej winny być przerzutnie, rymy niedokładne.
Winny być porównania, słowa adekwatne.
A u mnie rymy proste. Porównań też mało.
Jakbym pisać nie umiał, jakby się nie chciało.
Cóż począć, to poezja, rządzi sobą sama.
Raz natchnie erudytę, innym razem chama.

Wiersz

Wiersz – czymże jest?
Rymów i słów przedziwnym zbiegiem?
Może to gest,
poety, który stał nad brzegiem,
przez chwilę, dwie
nim się odważył na dół skoczyć?
Kto jednak wie?
Jedynie ten, co zamknął oczy,
gdy padł na bruk.
Ciemną ulica w dół odpłynął
poety duch,
a wiersz i rym całkiem przeminął.
W sekundach dwóch.

Rzucony kamień

Kamień, do ręki wzięwszy,
w dłoni wolno obracasz.
I wciąż jak wyrzut ciąży.
Ciemny niczym antracyt.

Więc ciskasz go w zapale.
Chciałbyś z nim gniew odrzucić.
Czy będzie z tobą stale?
Gniew – czarny kamień – wróci?

Wróci inny, prawdziwszy,
choć rzucasz nim ze skały.
Swej drogi dopełniwszy
powróci całkiem biały.

Jasnym się tobie stanie,
że twoją ludzką małość,
ten gniew, co był jak kamień,
ktoś przeobraził w miłość.

Zamienił czarny w biały,
jak ciemne w jasne zmienia.
I zrobił to, jak zawsze,
bez twego przyzwolenia.

Science-fiction (po latach)

Na pograniczu mroku-światła
drzewo wyrasta w mojej głowie.
Wiersz znów oplata mnie jak matnia.
Myśl się zamyka już
... po słowie.

Jeszcze spróbuję, wstanę jeszcze.
Jeszcze mnie gdzieś poniosą nogi.
Rzuconą kartkę w pustym geście
podniosę, żeby coś
... ponowić.

Rozpływam się horyzontalnie.
Sensu istnienia nie zakryłem.
Do sedna dążąc ekstremalnie
wydałem cichy głos
... na siłę.

Mrą we mnie głosy i obrazy.
Gubi się sens i zrozumienie.
I nie pamiętam waszych twarzy,
co były obok mnie
... jak cienie.

Most nieprzebyty

W odpowiedzi na wiersz Emmy Suszyńskiej „Są takie mosty”

Stałem na progu mostu.
Po drugiej stronie życie.
I mogłem, tak, po prostu,
jedynie przejść, o świcie.

Lecz, im tak dłużej stałem,
tym wątpliwości większe.
Postąpić? Wciąż się bałem,
by zrobić kroki pierwsze.

Aż tam, na drugiej stronie,
ktoś stanął mi naprzeciw.
Wyciągnął ku mnie dłonie.
I na nic był mój sprzeciw.

Poszedłem więc, jak stałem.
Przeszłość, co za mną, znikła.
I wtedy zrozumiałem,
że ktoś mi podał skrzydła.

Więc idę, z głową w chmurach.
Po twardym stąпам moście.
Choć noga grzęźnie w dziurach,
nie wrócę. Już nie proście.

Psom

Przechodziłem obok psa.
Machał przyjaźnie ogonem.
Zwolniłem kroku.
Przecież się nie śpieszę.

Przechodziłem obok psa.
Obszczekał mnie.
Odwróciłem wzrok.
Przecież się nie odszczeknę.

Przechodziłem obok psa.
Rzucił się na mnie.
Podniosłem kamień w obronie.
Przecież... wstrzymałem rękę.

Przechodziłem obok słowa.
Odezwało się.
Zabrałem je ze sobą.
Przecież nie zostawię psom...

W bramie

Przechodzisz co dzień, skracając drogę.
Przemykasz w bramie, w której on siedzi.
Zamykasz oczy, odwracasz głowę,
i nie zapytasz nigdy: „Jak leci?”

Całkiem niedawno był jeszcze sobą.
Stawiał ci drinki w barze „U Rycha”.
Dzisiaj w tej bramie zawalidrogą.
„Skoro tak wybrał.” – mówisz – „Niech zdycha.”

Dzisiaj niewarty twojej uwagi.
Dzisiaj jedynie śmieć na twojej drodze.
A może tobie brakło odwagi?
Może nieznaną uległeś trwodze?

Że gdy przystaniesz, zagadniesz słowem,
nic nie odpowie, w twarz ci napluje.
Że może lepiej odwrócić głowę,
być obojętnym. Tak ci pasuje?

Nie wiesz i pewnie nie będziesz wiedział,
zanim w tej bramie nie zwolnisz kroku.
Zanim usłyszysz, że odpowiedział.
Zanim pokonasz swój „święty spokój”.

CV bez przyszłości

Miejsce urodzenia: To bez żadnego znaczenia.

Miejsce zamieszkania: Fotel i łóżko do spania.

Zawód wyuczony: Inżynier niespełniony.

Zawód wykonywany: Poeta mało znany.

Stan cywilny: Całkiem imponderabilny.

Doświadczenie zawodowe: Podróże służbowe.

Wymarzona praca: Pracować się nie opłaca.

Najbliższa rodzina: Gdy czkam, ktoś wspomina.

Pana dwie mocne strony: Lewa i prawa, gdym ogolony.

Pana główne słabości: Wiek. CV bez przyszłości.

Jakiej pracy Pan szuka?: Nie szukam, Pan Bóg już puka.

Drogi na skróty

Mistyfikator

Rozpoznałem znaczenie przedstawianych obrazów.
Zachowując się jak krytyk, narzuciłem ludziom swoje zdanie,
a potem sam przed sobą przyznałem się do popełnionych błędów.
Teraz jestem pełen pogardliwego podziwu dla samego siebie.
Ostrzegam Was przed sobą!

Każde wypowiedziane przeze mnie słowo
może mieć znaczenie
bardziej odbiegając od prawdy
niż Wam się wydaje.
Jestem
niebezpiecznym
mistykatorem.

Chochół z „Wesela”

Jam poeta, chochoł z miasta.
Przybyłem dziś na wesele.
Słoma z butów mych wyrasta,
Wkoło tłum, a krew szaleje.

Gości pełno, pełno blichtru.
Tłum się skrył za głosów gwarem,
Coś się dzieje, coś się święci.
Skrzy się kula ponad barem.

W wirze tańca i zabawy
nikt nie zwraca się ku marze,
co przysiadła w końcu ławy
pisząc coś na kontuarze.

Palcem na rozlanej wódce
wypisuję słowa straszne,
o tym, co nadejdzie wkrótce,
co się wnet niechybnie zacznie.

Jam jest chochoł. Słoma tylko.
Byle ogień mnie spopieli,
więc nie pójdę w ogień, w tany.
Mnie wesele nie weseli.

Mnie wciąż straszą słowa, znaki,
wypisane czary-mary,
mgła w alejce - a w oddali -
drogi koniec. Całkiem szary.

Aktor

Grał role drugoplanowe.....

Z dalszych rzędów był prawie niewidoczny.

Marzyły się jemu wielkie role

i widział swoją postać w światłach rampy.

Był największym aktorem ...

Wtedy, gdy kochał Julię bardziej niż Romeo.

Wtedy, gdy jego Śmierć rozpaczała nad zmarłym,
choć grała słowem niewypowiedzianym.

Jego prawdziwą sceną były ulice ....

Wychodził z domu, spotykał przyjaciół.

Wtedy grał najpiękniej.

Pod maską skrywającą troski dzielił się z nimi sobą.

Raz upuścił swój scenariusz ...

Ten napisany dla jednego aktora.

Odszedł niedoceniony, nie zagrawszy ostatniej roli do końca.

Nawet nie zauważyli jak zszedł ze sceny.

Minął.

(brawa)

Ręce

Ręce, co kiedyś siłę miały.
Dłonie, co każdą pracą znojne.
I świat, co kiedyś był za mały.
I myśli twórcze, niespokojne.

A dzisiaj, choćby nawet chciały,
do żadnej pracy, ni na wojnę.
I świat się dla nich stał za mały,
bo myśli ciągle niespokojne.

Lecz dziś jedynie klawiaturę
palcami delikatnie głaszczą
i zamiast projektować tunel,
wiersz piszą rano, całkiem na czczo.

... nie tylko rano, czy wieczorem
... i obojętnie czy się patrzą
... i bez znaczenia, że są chore,
... lub czasem niezupełnie na czczo.

Przyjaciółom dwóm

Jeszcze tylko przetrwajcie jutro.
Jeszcze tylko ten jeden dzień.
Przyjdzie rzucić znoszone futro.
Potem z domu, przez próg, przez sień.

Tak po ludzku, trochę was szkoda.
Może jeszcze można by nie?
Lecz wytarta już wasza uroda
i gdzieniegdzie prujecie się.

Trochę żeśmy się z sobą zżyli.
Niezawodnie, czy noc, czy dzień.
Teraz trzeba, by się pochylił.
nad materią, tapicer ten.

Mistrz wam nowe sprawi obicie.
Sprężystości nowej wam da.
I ponownie mój zapełnicie
pokój jeden. Fotele dwa.

Ja odwdzięczę się tak, jak umiem.
Wiersz napiszę jakiś lub dwa.
Potem udam, że nic nie rozumiem
o czym szumi za oknem Brda.

Jednak słyszę wszystko wyraźnie,
bo odpowiedź gotową ma:
„W tych fotelach twa wyobraźnia
siedzi sobie i czeka na...”

Na co czeka, odpowiedz, proszę?

Lecz odzewu ani za grosz.

Więc milczymy, razem po trosze,
z góry lampy spogląda klosz.

Lecz choć czekam czasu tak wiele,
to odzewu od weny brak.

Milczy rzeka. Milczą fotele.

Milczę wierszem. Na NIE i na TAK.

Poszedłem po puentę

Poszedłem po rozum do głowy.
Nie było mi jakoś daleko.
Poszedłem po rozum do głowy,
a tam dziś nie było niczego.

Przez gąszcz znaków zapytania
i przez zarośla wykrzykników.
Poprzez niedokończone zdania.
Wyrżniętych w pień równoważników.

Poszedłem po rozum do głowy,
choć wcale mi iść się nie chciało,
a w głowie mej jakieś rozmowy,
i tylko rozumu w nich mało.

Chodzę wciąż tam i z powrotem.
Rozglądam się wkoło zdumiony,
a w głowie mej pustej, z łoskotem,
szamoczą się jakieś androny.

Poszedłem po rozum do głowy.
Poszedłem, bo czegoś szukałem,
i chociaż nie byłem gotowy,
poszedłem, i nic mnie zastałem.

Po jaką cholere tak łazisz? -
ktoś spytał mnie gdzieś na tej drodze.
To nawyk, już nic nie poradzisz.
Od dawna tak chodzę i chodzę.

Znów pójdę po rozum do głowy
i będę tam chodził wytrwale,
więc pójdę już, wiersz niegotowy,
a puentę gdzieś muszę odnaleźć.

Poszedłem po rozum do głowy.
Zajrzałem do Łodzi po drodze
i wlałem na dach, ten Jurkowy,
gdzie nic już nie znaczą pieniądze.

Zamykam oczy

Otwieram stronę, dowolną stronę,
a tam już patrzą oczy zmęczone.

Oczy chorobą zdjęte, rozpaczą.

I tylko patrzą...

I tylko patrzą...

Więc inną znowu otwieram stronę,
a tam psie oczy, kocie - zmrużone,
wciąż tam czekają, że ktoś zobaczy.

I Pan się patrzy...

I Pani patrzy...

A gdy zaglądam na inną stronę,
drzewa się patrzą, jeszcze zielone,
i szumią swoje dźwięki rozpaczy.

A drwal nie patrzy...

A piła warczy...

I jeszcze jedną odwiedzam stronę
a tam lodowce, całkiem stopione
i płyną rzeki - lodowce płaczą.

I wszyscy patrzą...

Wcale nie płaczą...

Drga w środku we mnie życie wkurzone.

Pięść się zaciska, by brać w obronę,
a przecież mógłbym całkiem inaczej.

Pstryk, już nie patrzę...

Pstryk, jednak patrzę...

Wzrok swój odwracam w przeciwną stronę
i wiem, że wszystko zaprzepaszczone,
bo nie wysuszysz morza rozpaczy.
Nawet, gdy patrzysz...
Gdy tylko patrzysz...

W poczuciu winy i sfrustrowany
zamykam oczy, świat w nich schowany,
bo czuję, że to wszystko za mało.
Choćby się chciało...
Choćby się dało...

Gdybym wyszedł

Gdybym wyszedł.

Poszedłbym po dobre buty. Takie do chodzenia.

Wygodne. Poszedłbym po buty samochodzące.

Ostatecznie, moim nogom należą się te najlepsze.

Gdybym wyszedł.

Wszedłbym na najbliższą górę. Choćby pagórek.

Wyżej. Wszedłbym wyżej niż dachy domów.

Ostatecznie, jak już wejść, to możliwie wysoko.

Gdybym wyszedł.

Zdarłbym buty aż do podszewki. Do cna zupełnego.

Do pięt. Zdarłbym, nie zdejmując ich wcale.

Ostatecznie, nie wiadomo kiedy i w jakie mnie znowu ubiorą.

Gdybym wyszedł.

Gdybym kiedykolwiek wyszedł. Z domu na ulicę.

Poszedłbym. Gdybym kiedykolwiek wyszedł.

Ostatecznie, jak już wyjść, to żeby gdziekolwiek pójść.

Kolejna karta

Jest taki dzień, umowna data.
Dzień, w którym świat na chwilę staje.
Nie musi być nim koniec świata,
choć młodszym zwykle tak się zdaje.

A dla mnie dzień, jak każdy. Zwykły.
Dzień, co się zacznie o północy.
Dzień, w którym człowiek nienawykły
czeka północy, przez pół nocy.

A kiedy wreszcie północ bije.
Kiedy dokoła gwar, szaleństwo,
od fajerwerków dym się wije,
podsumowanie robię prędko.

Kolejny rok minął jak zjawą,
świątecznym śladem w górę lecąc.
Czy zły, czy dobry? Trudna sprawa.
Kolejny czeka, już za miedzą.

Znowu miesiące będzie tuzin.
Trzysta sześćdziesiąt dni z okładem.
I znów zdziwienie mnie obudzi –
Choć „nie szło” przeżyć, dałem radę!

I choćbym się o rok postarzał,
choćbym kolejną skreślił kartę,
choćbym się z życiem przekomarzał,
to jednak wszystko życia warte.

A wszystko przez tę jedną cechę
jaką ze sobą życie niesie –
Z każdego dnia człek ma uciechę
dopiero kiedy życia jesień.

Mój wierszu

Wierszu, któż inny może jeszcze,
jak ty, pocieszać mnie i bawić.
Siadam i piszę cię, aż wreszcie
przychodzi całkiem cię zostawić.

Wystawić na pogardę, zachwyty.
Na wszystkie ułomności ludzkie,
które ci wytkną, żeś nieprawdziw,
że strofy słabe, że za krótkie.

Broń się, na wody płyn szerokie.
Tyś mojej duszy jest odbiciem.
Wierszu, choć wyjdzie nam to bokiem,
otwartym tekstem rąb, nie skrycie.

Smutne wiersze

Nanizane na słowa jak korale litery.
Ustawione jak wojsko słowa dobrze dobrane.
Przegadane noc całą zwrotki może ze cztery.
A nic więcej niż wiersze. Wiersze me nieprzespane.

Wciąż pytają mnie wszyscy, skąd się biorą i po co.
Czemu więcej w nich smutku niż radości i wiary.
Co powiedzieć, gdy ciągle tak przychodzą tu nocą
i do ucha wciąż szepczą, że ten świat jakiś szary.

Że kolory, to tylko pic na wodę i ściema.
Że bajanie o pięknie zaprzeczeniem jest bytu.
I tak długo mi gładzą, że i dla mnie się zmienia
rzeczywistość za oknem, więc nie szukaj zachwytu.

Gdy zasiadam do pisania

Gdy zasiadam do pisania wiersza...

Jak odpowiedzieć na takie pytanie?

Nie zasiadam.

Całymi dniami siedzę.

Nic innego nie robię, tylko siedzę.

Czytam. Słucham. Oglądam. I siedzę.

Całymi godzinami siedzę.

Nic innego nie robię, tylko siedzę.

Sięgam. Wspominam. Przywołuję. I siedzę.

I nagle wiersz pisze się sam.

Szkoda mi czasu na zasiadanie.

Nie zasiadam.

Nieuchwytność

Gdy stoję sam, na brzegu snu,
nad rzeką zapomnienia,
to widzę jak w odmianach stu
nurt w rzeczywistość się zamienia.

A kiedy chcę zanurzyć się
w tej wodzie dnia i nocy,
ktoś chwyta i odciąga mnie
i nie pozwala w środek wskoczyć.

Więc tkwię we śnie i tam, i tu,
a obok mnie marzenia,
jedno za drugim, z moich snów
odchodzą za granicę cienia.

Dokądkolwiek

Cisza. Wrywa sen spod powiek.

Cisza. Nikomu nic nie powiem.

Że znowu dzisiaj.

Że znowu cisza.

Że znowu rządzi w mojej głowie.

Ciszo! Nie gadaj do mnie więcej.

Ciszo! Nie trzymaj mnie za ręce.

Ty mnie zniewalasz.

Ty nie pozwalasz.

Ty mnie zamykasz w tej udreće.

W ciszy ktoś przysiadł na mej sofie.

W ciszy uronił łzę spod powiek.

Tuli mą głowę.

Tuli na drogę.

Tuli bym nie szedł. Dokądkolwiek.

Ciszo

Ciszo, co stawiasz na krawędzi,
dokąd mnie pędzisz?

Ciszo, co sznur zawieszasz gruby,
nie kuś do próby!

Ciszo, ze smutku ty zrodzona,
bądź pogrzebiona.

Ciszo, ujęta w ramy okien,
powróć z widokiem.

Niech wtedy głos usłyszę nowy.
Będę gotowy.

Asfaltowe łąki

Niepokój

Czy czuleś kiedyś drżenie wewnętrzne
gdy końce dłoni nie są Twoje,
gdy oczy płaczą, choć za wcześnie
a usta drżą?

Czy trwałeś kiedyś w takim stanie
kiedy niepokój bez powodu
zabiera czas na rozmyślanie
i każe biec?

Czy może kiedyś strach paniczny
niewiadomego pochodzenia
narzucił obraz deliryczny
a ty znów sam?

A ja tak mam.

Wtedy wychodzę na ulicę,
idę przed siebie jak najdalej
i spadające krople liczę.
Dzisiaj jest znowu moja kolej.

Do krytyków literatury

Uprzejmie proszę wszystkich krytyków,
tych, co nie lubią rymów w wierszu,
by nie robili zbyt wiele krzyku,
jeśli takowe w moich wywęszą.

Rozumiem, trudno myśli poskładać,
by było mądrze, by było składnie.
I od autora jeszcze wymagać.
żeby do rymu, rytmu i zgrabnie.

Więc piszą różni nieudacznicy
swe wynurzenia tekstem, nie wierszem.
I zachwycają się tym krytycy.
Że takie piękne i że najlepsze.

Siedzę i piszę. Praca na marne.
Krytyk przeczyta, wrzuci do kosza.
Może nie lubi, gdy czarne – czarne,
a białe – białe. Taka robota?

Więc do krytyków mówię otwarcie:
Jeśli wam rymy moje nie grają,
to sobie nimi w piecu napalcie,
Napiszę nowe. Nie dziś, to w maju.

By zaś uczynić waszym wymogom,
by pisać wiersze całkiem bez rymów,
zaraz napiszę rzecz dla mnie nową.
Wiersz o Wisławie w oparach... dymu.

Wisława w oparach poezji

Słońce przez okno. Z trudem.

Kot przez firankę patrzący. Z wyrzutem.

Wisława za zasłoną.

Z każdym oddechem bliżej i bliżej.

A tu kot, co nie daje się skupić, bo co, kiedy odejdzie?

A tu okno, co nie daje się otworzyć, bo trzeba by wstać, a tu pisanie i pisanie.

A tu słońce, co razi w oczy i jak wyrzut sumienia kładzie się smugą na oparach dymu.

A tu to i tamto, i nic ponad to, że wszystko jest poezją.

Czy na pewno wszystko?

Czy wszystko?

Czy poezją?

Jutro

Jutro przestanie być już jutrem,
a dzień, co nigdy się nie zacznie,
odpowie na pytanie, które
zadamy sobie chcąc dojść znaczeń.

Dziś odpowiedzi szukać darmo,
bo niemożliwe jest istnienie
w kręgu zaklętym, co otacza,
co dziś przynosi zapomnienie.

Więc weźmy z sobą bagaż słów,
które nam rzucił szafarz losu
i zaprowadźmy innych tu,
gdzie kwitną łany lila wrzosu.

I poprowadźmy się za ręce
aż po dalekie horyzonty,
a przymykając lekko oczy
- zostaniemy. Jutro nic nie kończy...

Niebo poetów

Jeśli gdzieś Niebo jest poetów,
to chyba gdzieś na krańcu samym.
Gdzieś w zbiorowisku alfabetów
i liter kaligrafowanych.

A jeśli jest tam miejsca dosyć
na wiersze jeszcze niespisane,
by mógł je kiedyś ktoś dokończyć,
to Ty je przyjmij, dobry Panie.

Niech leżą na niebieskich półkach
i niech czekają na tę chwilę,
aż je zapisze w swoich rymach
ktoś, przed kim czoło swe pochylę.

A jeśli nikt się tu nie zgłosi,
to niech mi będzie wolno marzyć,
że sam napiszę, te o Łodzi.
Jeżeli Niebo mnie się zdarzy.

Tylko nam oczy otwieraj

Wyspy szczęśliwe już dawno
rozdały wszystko, co miały,
a nam jest ciągle za mało
i świat jest dla nas za mały.

Na wyspy nas nie zabieraj.
Niczego nam nie obiecuj.
Tylko nam oczy otwieraj,
jeśli zamknięte powieki.

To nic, że droga nas zwodzi,
że na manowce prowadzi.
Idziemy nią tak, jak co dzień.
Cień nasz na drodze się kładzie.

Więc drogo, ty nas zabieraj.
Ty nam cokolwiek obiecuj.
Oczy na wszystko otwieraj.
Mosty przerzucaj przez rzeki.

A jeśli kiedyś dojdziemy
na koniec twojego biegu,
zawróć nas, proszę, z powrotem.
A jeśli nie, naobiecuj.

Mów nam o nowej drodze,
co gdzieś dopiero się zacznie,
że będzie wiodła daleko
i będzie nam na niej łatwiej.

Gdy czas już będzie się zbierać
ty, tchnieniem wiatru powiewu,
zamknięte oczy otwieraj
na COŚ, co na drugim brzegu.

Z chmur pisanie

Nienaturalnie cichy wieczór.
W stawie, za drogą, dziwna cisza.
Na skrawkach chmur, co bielą grzeszą,
jaskółki strofy wierszy piszą.

A ja podkradam im te wiersze
i zapisuję, tak jak swoje.
Z obłoków biorę wers za wersem.
I już mam wiersz na smutki moje.

A kiedy wieczór zgranatowi
obłoki różem podpalone,
to czekam aż mi je ozdobi
kaskada gwiazd na nieboskłonie.

Wtedy wywracam je na opak,
a gwiazdy lecą w dół, jak krople.
I zamieniają się na słowa,
gdy tylko klawiatury dotknę.

Tak do mnie mówi niebo letnie.
Mówi wiosenne i jesienne.
A zanim mróz je całkiem zetnie,
zimowe zsyła równie cenne.

Z tych słów buduję, jak z cegiełek,
opowieść. Każdym razem nową.
I dzisiaj także słów tak wiele
zeszło z tej chmury, co nad głową.

Na drzwiach z napisem „ZAMKNIĘTE”

Może jeszcze czeka nas życie?
Może jeszcze powiemy TAK?
Kiedy spyta ktoś: „Dokąd idziesz?”
Odpowiedzią niech będzie: „W świat”.

Ile dobrych chwil i uniesień?
Ile jeszcze zostało lat?
Ile nowych trzeba wyrzeczeń,
by „ZAMKNIĘTE” przybić na drzwiach?

Może jeszcze nie czeka nicość,
jeśli śnimy jeszcze we snach?
Może jeszcze spóźniona miłość
nas zabierze w drogę do gwiazd?

Ile dobrych chwil i uniesień?
Ile jeszcze zostało lat?
Ile nowych trzeba wyrzeczeń,
by „ZAMKNIĘTE” przybić na drzwiach?

A jeżeli nawet za późno?
A jeżeli nawet już czas?
Może to nie będzie zbyt trudne?
Może ktoś, może coś, na TAK?

Bo wystarczy chwil i uniesień,
i wystarczy przeżytych lat.
Nie potrzeba nowych wyrzeczeń,
by „ZAMKNIĘTE” przybić na drzwiach.

Podróż ku brzegom

Gdy wyruszałeś, tam czy tu,
na oceanu dal otwartą,
wierzyłeś ludziom, a nie złu.
I w myśl jedyną, nieodpartą.

Że, kiedy port odnajdziesz swój
i cumy rzucisz tam, przy kei,
skończy się cały trud i znój.
I będzie koniec beznadziei.

Wciąż nowy port i nowy bunt.
Rozczarowanie nieustanne.
A pod nogami, to nie grunt,
lecz chwiejny pokład na twej łajbie.

Co dzień z nowego wstajesz snu.
I co dzień nowy port majączy.
Wciąż masz nadzieję, ale znów
gubisz swą drogę wśród grzywaczy.

Kiedyś obudzisz się ze snu.
W łodzi. Ze zgraną w ręku kartą.
A wiatr oddechem fali stu
pchnie ją do brzegu. Lecz czy warto?

Wystarczy Ktoś

Chciałbyś czasami z domu wyjść.
Zanurzyć się w odmęty nocy.
Chciałbyś czasami spotkać się
choćby i z cieniem, w cztery oczy.

W okno się patrzysz smętnie, bo
ten niewidzialny próg cię trzyma.
I wierzysz mocno, wierzysz w to,
że Ktoś tam jest i cię powstrzyma.

Ten Ktoś, kto obraz z oczu swych
do Twoich oczu wprost przeniesie.
I namalujesz nowy sztych.
Nieważne, lato, zima, jesień.

Ten Ktoś, kto rozpiął właśnie nic
i listy po niej śle do ciebie.
Pajęczyn śladem każe iść
słowom, obrazom. Czekasz pewnie?

A w liście pisze: „Wrzesień już,
a w lasach wrzosy, mgła się ścięła.
I rosa srebrna, srebrny kurz,
co znika, kiedy słońce grzeje.”

W okno się patrzysz raźniej już.
Już żaden próg cię nie zatrzyma.
I mocno wierzysz, w magię słów,
co z listem przyszły: „Walcz, wytrzymaj.”

Niewiele słów

Nie deszcz, lecz wiersz, a z wierszem też, to ciepło które pieści.

Niewiele, raptem kilka słów,

ale te najważniejsze.

Więc pisz, choć deszcz, cokolwiek chcesz, choć niebo szare w mieście.

Powtórzę Twoje słowa znów

i znów się zaniebieszczę.

We śnie mi mów, a jeśli już nie znajdę słów Twych nocą,

powielę tamte znów i znów,

te wszystkie, te najpierwsze.

Zamknięte drzwi lecz Ciebie, nie Ty, znów przyszedł przed północą.

Nie było Ciebie ze mną tu,

lecz były Twoje wiersze.

Cokolwiek zechcesz sobie bierz, lecz zostaw wiersze, Cieniu.

Strażników moich dobrych snów

z pamięci nic nie zmiecie.

Ostatni wiersz wciąż czeka gdzieś, choć może w oddaleniu,

więc jeśli braknie ciepłych słów,

do serca sięgnę przecież.

Na kolanach

Czytasz. Od razu wiesz. Ten tekst, to nie zabawa.
Ledwie linijek sześć i mogłoby się zdawać,
że chwytasz wszystko w mig, a jednak coś zniewala,
bo sens gdzie indziej tkwi. To tekst, co z nóg cię zwała.
Kolana zgina ci i trzyma przy podłodze,
a serce ciągle drży w zachwycie oraz trwodze.

W kinie

W kinie przysiadasz się, przytulasz.
Ciemność spowija nas jak całun.
I nagle..., błysk, a światła smuga
świat wydobywa, tnie jak harpun.
Jak dziś pamiętam, każde kino
i każdy film, i Twoje włosy,
i strach, że kiedyś dni te miną,
i przyjdzie mi zapomnieć dotyk.

Dziesiątki razy my w tym kinie...
I cóż, jak wszystko kiedyś minie,
tak i to kino już odeszło.
W przeszłość, niezapomnianą przeszłość.

Zaczekaj na mnie, tam na chmurach.
Ciemności kiedyś skryją Ziemię.
Ty wtedy promień ześlesz tutaj,
co drogę wskaże mi do Ciebie.
Jak wtedy, kiedy w tamtym kinie
to ja ramieniem Cię objąłem,
tak Ty, promieniem, zanim zginę,
drogę mi wskażesz, nad wądołem.

Dziesiątki razy my w tym kinie...
I cóż, jak wszystko kiedyś minie,
tak i to kino już odeszło.
W przeszłość, niezapomnianą przeszłość.

Muzo, pewności mojej drogo,
świeć swoim blaskiem niezrównanym
i wskazuj stopnie moim stopom
w mojej wędrówce ku przystani.
Jak w kinie, w którym promień światła
ukazał moim oczom wszystko,
tak Ty, co noc, każdego lata,
przeszłość zamieniaj mi na przyszłość.

Dziesiątki razy my w tym kinie...
I cóż, jak wszystko kiedyś minie,
tak i to kino już odeszło.
W przeszłość, niezapomnianą przeszłość.

Wieczór bezsenny

Nabrałem wieczoru wprost do filiżanki.
Ciepłego, jak lato albo wczesna jesień.
Rozsunąłem na bok z chmur tkane firanki.
Gdzieś po Mlecznej Drodze lichy kogoś niesie.

Po Mlecznej Drodze,
Wielkim Wozem,
kolejne wiersze
do Was wiozę.

A mnie się na nowy wiersz wyraźnie zbiera
i do filiżanki, gdzie kawa jak heban,
z Mlecznej Drogi mleka już sobie nabieram.
Wiersz czeka posłusznie. Czeka ile trzeba.

Po Mlecznej Drodze,
Wielkim Wozem,
kolejne wiersze
do Was wiozę.

Pewnie dziś napiszę. Jakiś wiersz. Tak sędzę.
Wiersz zupełnie nowy. Zamglony, jesienny.
A na Mlecznej Drodze zapewne zabłądzę.
Drzwi lekko uchylam na wieczór bezsenny.

Po Mlecznej Drodze,
Wielkim Wozem,
kolejne wiersze
do Was wiozę.

Bagaż

Kiedy przyjdzie nam pozbierać
sny, co mogły nam się przyśnić.
Kiedy przyjdzie znów poskładać
wszystkie pogubione myśli.

Weźmy wór, żebraczy kij.
Pójdźmy tam, skąd żeśmy przyszli.
Weźmy wór, żebraczy kij.
Pójdźmy tam, skąd żeśmy przyszli.

A gdy przyjdzie odpowiedzieć
skąd idziemy oraz dokąd,
wstańmy, by się nie zasiedzieć.
Droga czeka. Stąd aż dotąd.

Weźmy wór, żebraczy kij.
Nie jest ważny ludzki osąd.
Weźmy wór, żebraczy kij.
Nie jest ważny ludzki osąd.

Kiedy wreszcie już dojdziemy
i kres drogi zamajaczy,
sami sobie odpowiemy,
że nie można iść inaczej,

...niż:

Biorąc wór, żebraczy kij.
Bagaż myśli, snów i znaczeń.
Biorąc wór, żebraczy kij.
Bagaż myśli, snów i znaczeń.

Sen

Sen miałem niezwykajny.
Sen nieprzespany całkiem.
Jakby ktoś plan swój tajny,
kawałek za kawałkiem,
poddawał pod ocenę
moich zawodnych zmysłów
i sprawdzał, czy docenię
pokrętność tych zamysłów.

To Pan, ledwie w godzinę,
światlistym nożem, Księżyc
okroił jak cytrynę
ze srebrnych mgnień i wstężyć.
Materię oraz anty
na siebie ponakładał
i stworzył z tego nicość.
Czas znikąd nie wystawał.

A potem, z tej nicości,
ulepił mnie na nowo.
Już jestem, całkiem, w pełni
na drogę gotów nową.
Z Księżyca dał mi srebra.
Z niebytu zaś materię.
Duch we mnie, to celebra.
Już idę, krocząc pewnie.

Nie jestem mu powolny.
Nie wyszła Panu postać.
Miast kochać, czynię wojny.
Syn musiał więc zmartwychwstać.
Na obraz, podobieństwo
a jakże inne całkiem,
to moje człowieczeństwo.
A życie moje – miłkie.

Tam i z powrotem

Gdy nas przemieli na pył
codziennosc szara, jak kamien.
Gdy nas rozdmucha, jak dym,
ten wiatr historii, bez wspomnie.
To ziemia nas przyjmie i dzbany.
My, pogrzebani.

A jezeli zawiedzie los
i rece nic w ziemi nie znajda,
zostanie jedynie glos
odbity gdziez echem jak skarga.
Nic waszej pamieci nie splami.
My, zapomniani.

Lecz kiedyz wrócimy znów.
Spłyniemy z gór rzeką wspomnie.
Jak dobrzy strażnicy złych snów,
zbudzeni falą przypomnie,
wyjdziemy spod zwałów tej ziemi.
My, odrodzeni.

Jak rodzą się wiersze?

Pytają: „Jak rodzą się wiersze?”

A wiersze się u mnie nie rodzą.
Przez szpary pamięci, te szersze,
przychodzą, zostają, wychodzą.

Czasami wspomnienie coś ześle.
Coś, jakby okruszek pamięci.
I wiem, że za chwilę wiersz będzie,
bo krąży już wokół i nęci.

Więc siadam bez zwłoki i piszę.
Litery układam znów w słowa.
Z nich frazy i zdania, i ...ciszę
przerywa niezwykła rozmowa.

To ja. Gadam jakby do siebie.
I coś tam znów mruczę pod nosem.
I znów przed oczami mi biegnie
korowód jesieni i wiosen.

Więc biorę, z zieleni wiosennej,
nadzieję na miłość, na życie.
A z rudej czerwieni jesiennej
poemat układam w zachwycie.

Zaś zimą, gdy lód skuje rzeki,
wierszami w kominku rozpalam.
Zaszumią mi latem, jak smreki.
Tak właśnie, ja w wiersze je scalam.

Fin de siècle

Nie siadajmy w wygodnym fotelu.
I nie plamy w kominku, choć ziąb.
I nie patrzmy się w okno, bez celu.
Lepiej ruszmy się stąd.

Jeszcze nam się wydarzy,
choćby tyle, co nic.
Nie jesteśmy tak starzy,
żeby w miejscu tym tkwić.
Jeszcze nam się przytrafi
poryw serca, jak nic.
Jeszcze w dal nas wyprawi
chęci przypływ, by żyć.

Nie wieszajmy swych butów na kołku.
Myśli złe też odgońmy gdzieś precz.
Weźmy z sobą marzenia w tobołku.
Lepiej kilka ich mieć.

Jeszcze nam się wydarzy,
choćby tyle, co nic.
Nie jesteśmy tak starzy,
żeby w miejscu tym tkwić.
Jeszcze nam się przytrafi
poryw serca, jak nic.
Jeszcze w dal nas wyprawi
chęci przypływ, by żyć.

A gdy droga nas kiedyś zawiedzie
na nieznany, ostatni nasz brzeg,
śmiało wtedy możemy powiedzieć:
„Przyszedł nasz fin de siècle.”

„Tyle nam się zdarzyło,
znacznie więcej, niż nic.
Jedno życie starczyło,
Nie na wodę to pic.
Tyle się przytrafiło.
I nie jedno faux pas.
Szkoda, że się skończyło,
że skończona już gra.”

Cisza wyczekiwana

Drga w Tobie czasem, lekko, niepewnie.
Czasem uderza młotem w Twe w skronie .
Czasem się wdziera przez dziurę w niebie.
Czasem uśpioną chwytasz w swe dłonie.

Czasem niewinnie, niepostrzeżenie,
zlewa się z serca Twojego biciem.
Wiesz, kiedy boli, przynosi brzemię.
Czasem, jak mgnienie. Dopada skrycie.

A kiedy wreszcie dźwięk ją przerywa,
szalonym świstem ucieka w chmury.
I zdaje ci się, że jest jak żywa,
choć bywa tylko drgnieniem natury.

Cisza jak płomień. Piecze i pali.
Zwłaszcza, gdy czekasz, na jedno słowo.
Na to, przy którym słyhać jak wali
serce, na miłość gotowe nową.

Do ciszy

Ciszo, pożądam cię i pragnę.
Ciszo, gdy tak zapadasz nagle,
wspominam tamten zgiełk ulicy,
co wiódł mnie środkiem, gdzieś w stolicy.

Ciszo, jak dobrze, że tu jesteś.
Ciszo, ty jesteś jak powietrze,
które do płuc mych wciągam chciwie,
i tym, że dzwonisz, wciąż się dziwię.

Ciszo, co bolisz aż do szалу.
Ciszo, co czekasz do wystrzału,
by ciebie rozdarł krzyk rozpaczy.
Czy znajdziesz kogoś, kto wybaczy?

Ciszo, co w głuchych tkwisz ostępach.
Ciszo kojąca czy przeklęta.
Wstanę i z grobu się podniosę,
gdy ktoś cię wreszcie zburzy głosem.

Poszukiwanie cienia

Szykują świecznik jakiś dla mnie.
A przecież ja się na nim spalę.
Wypowiem wszystko.
Zgorzeję szybko.
Ja na świeczniku nie chcę wcale.
Szykują świecznik! Co im skłamię?

Cienia mi trzeba, nieprzytomnie.
Cienia, co skrywa przed oceną.
Przed ludzkim wzrokiem.
Przed słów potokiem.
Cienia, gdzie mógłbym przysiąc z wena.
Cienia mi trzeba. Nic tu po mnie.

Wychodzenie z cienia

„Wychodzę z cienia” – mówisz sobie,
a tu tymczasem czerń dokoła.
Czerń, co wyrwała się spod powiek.
Czerń, co oblepia cię jak smoła.

Daremnie cienia szukasz wokół.
Nie ma i nigdy go nie było.
Tylko jest czerń i strach w twym oku,
że wszystko ważne się zdarzyło.

Że już na Ciebie nic nie czeka.
Że nie zaświecą światła rampy.
Jedynie, wyjście na człowieka
ci pozostało. Wyłóż karty!

Nocy przepastna

Nocy przepastna, snem niewypełniona,
co bierzesz w jasyr moją głowę biedną
i zanim wszystkie jasne gwiazdy zbledną
trzymasz w uścisku, w ciemności ramionach.

Miałas być lekiem na błędy Kreona,
które codziennie popełniam na pewno
nie grzebiąc wierszy, w których rymy bledną.
Jam zaś przekorny, niczym Antygona.

Miłość wybawia, miłość nas prostuje.
Nocy przepastna, bądź mi wybawieniem.
Niech wiersz udany z nowych słów zbuduję.

Słów, które będą duszy mej westchnieniem,
a rym w nich dobry niech zatryumfuje
i z rytmem zgodny gwiazdy zbudzi brzmieniem.

Sprzedawca słów

Jestem sprzedawcą słów
niepotrzebnych nikomu.

I które wciąż i znów
spisuję po kryjomu.

Jestem sprzedawcą łez
płynących po policzku,
co je wywołał gest
lub zachwyty nad kapliczką.

Jestem sprzedawcą min
strojonych bez przyczyny.

Poeta, malarz, mim.

Zależnie od dziewczyny.

Jestem sprzedawcą słów.

Lecz nie mów nic nikomu,
że dzisiaj przyjdę znów.

... jeśli wciąż będziesz w domu.

Wietrze historii

Czyś wiatrem halnym, co od Rysów spadasz.
Czy bywasz sztormem, co od morza wieje.
Czy swoim wyciem burzę zapowiadasz,
albo rwąc żagle oddalasz nadzieję.
Za każdym razem, gdy tylko powiejesz,
porywasz z sobą myśli me ulotne,
jakbyś sam wiedział, że są nieistotne.

Tymczasem bywa, że w tej myśli płonej,
gdzieś się ukryło istotne znaczenie.
W nadziei całkiem dawno porzuconej
pędzi wraz z tobą, hen na zatracenie.
A ja go szukam na słów dokończenie.
Na zatrzymanie świtu w jednym zdaniu.
Na zakochanie i rozpacz w rozstaniu.

A jeszcze bardziej szukam go, gdy bieda.
Gdy mi potrzeba poruszyć kamienie.
Gdy słowom ważnym, przydać mocy trzeba
tak, żeby wzrosły, gdy spadną na ziemię.
Choćbyś je zechciał zdmuchnąć w zatracenie,
wietrze historii, słów mych nie przepędzisz!
Skądkolwiek wiejesz, dokądkolwiek pędzisz.

A jeśli kiedyś, zabraknie mi słowa,
jeśli zabraknie serca lub rozumu,
ty mnie owiejesz, bym zaczął od nowa.
Bym podniósł głowę na dźwięk twego szumu.
Bym mógł przemówić swym wierszem do tłumu.
Ułożyć w zdania litery i słowa
aż porwą serca. Z nich przyjdzie odnowa.

Z nią się podniesie, wiatr, co tak porywa.
Co rwie na strzępy plakaty wyborcze.
Co pluje w oczy, od zdrajców wyzywa
tych, co mej Polsce, nie życzą dziś dobrze.
Aż porwie wszystkich i do wszystkich dotrze.
Wiej wietrze mocny. Wiej choćby i stale
Rozniecaj ogień. Prowadź nas wytrwale.

Rozdroża

Wylogowani

na Dzień Dziecka – naszym dzieciom, przyszłym nam

Dzieci nasze na trzepakach
tabletowych wiszą razem.
Na trzepaku, szkolna paka,
połączona łapie fazę.
My zaś z boku, zniesmaczeni
lecz zazdrośnie zerkający:
„Panie, jakże świat się zmienił”
„To się kiedyś kiepsko skończy.”
Przynudzamy, marudzimy,
jasna bierze nas cholera.
Dzieci na trzepakach wiszą
w nierealnym tu i teraz.

Mówisz, myśmy tacy sami.
Żadnych różnic między nami.
Jednak przeszłość rządzi nami,
więc my wciąż wylogowani.

Wychodzimy do znajomych,
spotykamy się, gadamy.
Im wystarczy, że w pokoju
sieć dociera spoza ściany.
Nam potrzebny zapach, dotyk,
oczy czyjeś zapatrzone.
Im wystarczy jakiś gothic,
światła lekko przygaszone.
A jak przyjdzie toczyć wojny,
albo rewolucję jakąś
my pójdziemy zwarci, zbrojni.
Im wystarczy, by był zasięg.

Mówisz, myśmy tacy sami.
Żadnych różnic między nami.
Jednak przeszłość rządzi nami,
więc my wciąż wylogowani.

Kiedys w końcu też dojrzeją.
Dzieci im się też urodzą.
I dopiero zrozumieją.
I się z nami wtedy zgodzą.
Że w realu życie płynie,
a te wojny na tablecie,
w których śmierć, a nikt nie ginie,
toczą się nie w naszym świecie.
Że w realu jest inaczej.
Może nawet jest do bani.
Żeśmy rację mieli, raczej,
choć żeśmy wylogowani.

Mówisz, będą tacy sami.
Żadnych różnic między nami.
Jednak przeszłość rządzi nami.
Myśmy więc, wylogowani?

Zaszufładowani

Nikt mnie nie będzie nigdzie wkładał.
Nikt mi nie powie, co mam myśleć.
Sam sobie wszystko poukładam.
Cześć wzdłuż, część w poprzek oczywiście.

I nikt mnie nigdy już nie zrani.
Nikt mi nie powie, że stchórzyłem.
Że życie wiodłem swe, do bani,
albo, że szybko się skończyłem.

Ja jestem taki, jaki jestem.
Ty także sobą bądź i tyle,
bo do szufłady ktoś Cię wepchnie,
w której byś nie chciał być, ni chwilę.

Nie pozwól, żeby ktoś za Ciebie,
mówił i myślał, by Ci kadził.
I drogę nową wytycz w żlebie,
co na manowce nie prowadzi.

A kiedy dojdiesz już na górę,
gdy staniesz na wysokiej grani,
zrozumiesz, o co szło w ogóle.
Byśmy niezaszufładowani....

Klik! Klik!

Choćbyś po forach i fejsbukach gmerał.
Na internecie świetnie znał.
Choćbyś się swoim doświadczeniem wspierał.
Coś ktoś ci za złe będzie miał.

Klik! Już coś „Lubię”.
Klik! Już „Nie lubię”.
Klik! „Zaproszenie”.
Klik! „Potwierdzenie”.

Zwykle ci za złe weźmie oczywiście,
żeś inny pogląd na coś miał.
Chociaż w dyskusji jeszcze nie doszłście
do sedna sprawy. „Jakżeś śmiał!”

Klik! Już coś „Lubię”.
Klik! Już „Nie lubię”.
Klik! „Zaproszenie”.
Klik! „Potwierdzenie”.

W głowę zachodzisz, kto podział ten sprawił?
Sam siebie winisz za ten stan.
Przyjaciół zniknął. Kliknięciem cię spławił.
Już nie pogadasz. Jesteś sam.

Klik! Już coś „Lubię”.
Klik! Już „Nie lubię”.
Klik! „Zaproszenie”.
Klik! „Potwierdzenie”.

„Przyjaciół będę sobie sam wybierał...”

Tak się wydaje wszystkim nam.

Gdy postać inną czasem ktoś przybierał,
jakoś pasował nam ten stan.

Klik! Już coś „Lubię”.

Klik! Już „Nie lubię”.

Klik! „Zaproszenie”.

Klik! „Potwierdzenie”.

Jednak gdy prawda wyszła na jaw taka,
że ten przyjaciel „inny” jest,
jednym kliknięciem usuwasz „dziwaka”.
I nie stać cię na inny gest.

Klik! Już coś „Lubię”.

Klik! Już „Nie lubię”.

Klik! „Zaproszenie”.

Klik! „Potwierdzenie”.

W rytmie reklamy

I znów, jak co dzień, wszyscy siadamy.
I znowu schemat ten sam, co zawsze.
Pilot do ręki, i zapadamy
w fotel głęboki. Na nogach kapcie.

Lecą reklamy – Chwilę gadamy.
Lecą reklamy – Może coś zjemy?
Lecą reklamy – Zadzwoń do mamy!
Lecą reklamy – Co dziś pijemy?

Kolejny tydzień, miesiące, lata,
puszczamy bokiem w ekran wpatrzeni,
a pajęczyna, co nas oplata,
zamyka życie w ciasnej przestrzeni.

Lecą reklamy – Znowu gadamy.
Lecą reklamy – Pokaż oceny!
Lecą reklamy – Rocznicą mamy?
Lecą reklamy – Wyślij esemes!

I tak nam mija, w rytmie reklamy,
coś, co nazywa się zwykle życiem.
Nie wiedzieć kiedy, je zawałamy.
Nasze marzenia grzęzną w niebycie.

Durne programy – To wszystko na nic.
Durne programy – Wyjdź na dwór z synem.
Durne programy – Świat jest za drzwiami.
Durne programy – Pomyśl nim zginiesz.

Równoważniki

Równoważniki. Równoważniki.

Jak picie czystej.

Jak bicie w mordę.

Wciąż wykrzykniki. Wciąż wykrzykniki.

Cisza! Spokój! Dosyć! Polej!

I już wiesz, że Twoja kolej.

Dopij! Dawaj! Nie wymiękaj!

Trzeba wypić. Nikt nie pęka.

Równoważniki. Równoważniki.

Jak picie czystej.

Jak bicie w mordę.

Wciąż wykrzykniki. Wciąż wykrzykniki.

Mordo! Bracie! Który teraz?!

I dopijasz, choć umierasz.

Jeszcze! Śmiało! Syn Ojczyzny.

Pysk czerwony, prócz siwizny.

Równoważniki. Równoważniki.

Jak picie czystej.

Jak bicie w mordę.

Wciąż wykrzykniki. Wciąż wykrzykniki.

Kurwa! Kto tam?! Kogo niesie?!

Krew buzuje, moc uniesień.

W mordę! Przywal! To za Katyń!

A za progiem tylko kwiaty...

Równoważniki. Równoważniki.

Jak picie czystej.

Jak bicie w mordę.

Wciąż wykrzykniki. Wciąż wykrzykniki.

Co to?! Jak to?! Czemu?! Po co?!

Kto tu przyszedł do nas nocą?

„Ciszej! Błagam! Ciszej! Proszę! -

Sąsiad, spod sześćdziesiąt osiem.”

Równoważniki. Równoważniki.

Jak picie czystej.

Jak bicie w mordę.

Wciąż wykrzykniki. Wciąż wykrzykniki.

Czas terażniejszy

Pomiędzy zapomnianym wczoraj,
a jutrem wciąż nieodgadnionym,
jest jeszcze dzisiaj. Dziwna pora.
Czas terażniejszy. Zapętłony.

Cóż jednak znaczy tu i teraz?
Jakże ulotne to i kruche.
Choć doświadczałeś tego nie raz,
za każdym razem w łeb, obuchem.

Co jest, po chwili, to już było,
a co ma stać się, zaraz będzie.
Lecz w jednej chwili się zdarzyło
i znów przeszłością w każdym względzie.

Skoro więc nie ma, tu i teraz,
a jest jedynie to, co było,
to jakże trudno jest wybierać
to, co się jeszcze nie zdarzyło.

Czas terażniejszy. Pętla zdarzeń.
Gdy nie wiesz już, czy może jeszcze,
a wszystko rodzi ciąg skojarzeń,
że ważne tylko to, co przeszłe.

Szary człowiek

Szarego człeka życie szare.
Ubrane w pozór i marzenia.
Na jego tylko szyte miarę.
I dzień jak co dzień, bez znaczenia.

A może chciałby, może pragnie?
Może marzenia jakieś skrywa?
Lecz swe marzenia bezzasadnie
na dnie wyborczych urn ukrywa.

A tam tysiące i miliony
marzeń ukrytych innych leży,
bo ktoś zapragnął, z drugiej strony,
że jemu też się coś należy.

A tu tymczasem życia szarość.
I rzeczywistość wciąż niezmienna.
I tylko nieuchronna starość.
I jedna przyszłość, jedna pewna.

To urna. Szara jak te prochy.
A w niej marzenia spopielone.
I krzyk rozpacz, wniebogłosy.
I Bóg, co patrzył w inną stronę.

A on tak nie chciał, nie pozwalał.
Chciał szarość zmienić jak najprędzej.
I bluźni ktoś: „Chyba oszalał?”
Przyklękam. Płacę. Nigdy więcej!!!

Dziwna pora roku

Rok się zimą zaczyna i też kończy się zimą.
Tradycyjnych pór nie ma, albo przechodzą mimo.
Lecz gdy przyjdzie wyliczać, jednym tchem zawołały:
Pierwsza rządzi tu zima, lecz przedwiośnie wnet mamy.

Potem wiosna i lato. Babie lato tuż po nim.
Złota jesień bogato od kolorów nie stroni.
Potem idzie już jesień, zaraz po niej przedzimie.
I znów zima na ziemi następuje. Niechybnie.

Tylko jedna z pór roku zdarza się w każdej porze.
I każdemu się zdarza, na nic opór, mój Boże.
To jest miłość, co nagle spada uczuć wystrzałem.
Co rozpala gdy zimno. Schładza czoło w upale.

Co jest ręką kobiety, gdy całujesz raz pierwszy.
I natchnieniem poety, gdy zapełnia mu wersy.
To jest miłość, co zawsze czeka o każdej porze,
choć drzwi czasem zatrzasknie i zostawi na dworze.

Ona zdarza się nagle i o każdej godzinie.
Pory roku nieważne. Ważne, kiedy przeminie.
Bo przeminie, to pewne. Czasem tylko zostawi
twoich włosów siwiznę i jej uśmiech. Ostatni.

Mówią, miłość jest wieczna. Jednak czuję niepokój,
że choć dzisiaj bezpieczna, minie, jak pora roku.
Że odejdzie z lawiną słów rzucony w zapale
w niezmierną dal jakąś. I nie wróci już. Wcale.

Poeta wzgardzony

Rzuciłeś im słowo. Wróciła lawina.

Rzuciłeś im przenośnię. Wróciła pustka.

Rzuciłeś im miłość. Wróciła pogarda.

Rzuciłeś im siebie.

...

Wróciłeś jak niepyszny.

Też nimi wzgardzisz?

Będziesz jak ONI, poeto?

Kiedyś będziesz.

Nieuchronnie.

Ty. Pełen pogardy dla samego siebie.

Ćma

Wracam, w tej dziwnej godzinie.
Mgła ponad brukiem się ścieli.
Trwoga, że zjawa wychynie,
krok mój na cztery wciąż dzieli.

Ktoś patrzy z krzyża ze skargą,
lecz nie wiem, czy na mnie czeka.
Czy widzi żywot mój marny?
Czy widzi jeszcze człowieka?

A ja do księgi nie sięgam.
SŁOWO mnie nazbyt uwiera.
Za dnia wybaczenia błagam,
nocą w rynsztoku umieram.

Niebyt i życie – dwie strony –
wyklute z chwilą narodzin.
Skąd idę? ... Jam zagubiony!
Gdzie idę? ... Światło mnie zwodzi.

Jam ćma, z norwidowskiej „Larwy”.
Degrengolada człowieka.
Wódki mi trzeba i harfy.
„A życie?” – Życie niech czeka.

Mój świat

Chodzę, rozglądam się zdziwiony.
Jaki ten świat całkiem zwyczajny.
A miał być z moich snów, wysniony,
w uczucia, w słowa urodzajny.

Tymczasem, gdzie obrócę głowę,
śladu nie widzę ożywczego,
więc dzielę wszystko na połowę.
Świat oraz jego alter ego.

I raz się w jednym, a raz w drugim,
zatracam jak w pijanym widzie.
Mój świat, nie całkiem on dla ludzi.
Dla mnie w dwójnasób – moje życie.

Sam sobie

Ktoś mi przesłał wiadomość, ktoś mnie znowu osaczył.
Cierpi moja świadomość. Przyjdzie znowu zobaczyć,
jak z kolejnym wieczorem wróg przekracza Rubikon.
Jak się staje pozorem światło z góry Helikon.
Jak się świeca spopiela, a wiatr popiół rozwiewa.
Jak na jednym biegunie, stawiam to, co potrzeba,
a na drugim biegunie me marzenia o sławie.
Któż chce wszystkie je zabrać? Wciąż przyglądam się zjawie.
Czy o litość mam żebrać, czy też sen śnić na jawie?
Nie wiem i wiedzieć nie chcę. W głowie mojej wciąż pustka.
A niepewności siewcę ukryły krzywe lustra.
Aż w końcu staję przed nim. Tak twarzą w twarz. Stoimy,
a facet, w wieku średnim, zaczyna stroić miny.
Wykrzywia twarz w grymasie, poprawia okulary.
Poznajesz mnie, grubasie? To ty, nie taki stary.
Jam twoje alter ego i obraz twój skrzywiony.
I powiem ci, kolego... Jam wróg twój. Co? Zdziwiony?

Pytania bez odpowiedzi

Czy świat okrągły jest, czy płaski?

Ciągle ogarnia mnie wahanie.

Czy złoty skarb to skarb inkaski?

Czy dalej ciągnąć rozważanie?

Ciągle ogarnia mnie wahanie.

Skąd biorą się te wątpliwości?

Czy dalej ciągnąć rozważanie
o prawdy dojściu niemożności.

Skąd biorą się te wątpliwości?

I te wahania bezustanne

o prawdy dojściu niemożności,

choć moje próby tak staranne.

I te wahania bezustanne:

Czy dobrą dziś odpowiedź znajdę?

Choć moje próby tak staranne,

ja prawdę znajdę, czy też bajdę?

Czy dobrą dziś odpowiedź znajdę?

Czy złoty skarb, to skarb inkaski?

Ja prawdę znajdę, czy też bajdę?

Czy świat okrągły jest, czy płaski?

Odwrotne ścieżki

Czy dzień. Czy noc.
Ty stoisz we drzwiach.
Czy deszcz. Czy wiatr.
Wciąż czekasz na znak.

A mnie się ciągle wydaje,
że stoisz tak, by nie zapomnieć
tych twarzy, których już nie ma,
a które ciągle nosisz w sobie.

Oni już wszyscy odeszli.
I do nas już nie wrócą wcale.
Są drogi, któreśmy przeszli,
lecz oni poszli jeszcze dalej.

Czy dzień. Czy noc.
Ty stoisz we drzwiach.
Czy deszcz. Czy wiatr.
Wciąż czekasz na znak.

Nie wskrzesisz życia na siłę.
Nie zbudzisz ich, jak Ci się zdaje.
Na drodze, którą odeszli,
nikt w swej wędrówce nie przystaje.

Lecz kiedyś przecież powrócą.
I do drzwi Twoich zastukają.
Są ścieżki, co ich sprowadzą,
w odwrotną stronę podążając.

Czy dzień. Czy noc.
Ty stoisz we drzwiach.
Czy deszcz. Czy wiatr.
Wciąż czekasz na znak.

Wędrówka

Póki rzucamy cień za dnia,
tak długo, jak nas nogi niosą,
nasza wędrówka musi trwać,
choćby nam przyszło iść na boso.

Wędrówką bywa życia bieg.
Bardowie stale o tym nucą.
Że gdzieś tam jest ten drugi brzeg.
Że fale nas tam kiedyś rzuca.

A my wierzymy, zwykła rzecz.
Przecież marzenia mieć należy.
Dajemy się tej fali nieść
i niesie nas, gdziekolwiek bieży

A gdy już wreszcie na ten brzeg
wyrzuca nas ta dobra fala,
na skrzydłach zaczynamy biec.
Ku tej miłości, co zniewala.

Ku tej radości, która rwie.
Która podnosi nas na duchu.
Ku tej nadziei, która wie,
że życie składa się z okruchów.

Z tysięcy tych najmniejszych mgnień.
Z milionów łez i kropli potu.
Z miliardów pojedynczych tchnień.
I z niezliczonych gwiazd o zmroku.

Póki rzucamy cień za dnia.
Tak długo jak nas nogi niosą.
Nasza wędrówka niechaj trwa,
choćby nam przyszło iść na bosy.

Potok słów

Mówią, że wszystko dzieje się w głowie.

Optymiści.

Mówią, że zdarza się cud.

Wierzący.

Mówią, że jakoś to będzie.

Życzliwi.

Mówią, że coś.

Wszyscy.

Mówią, że kiedyś.

Wszyscy.

Mówią, że gdzieś.

Wszyscy.

Słucham każdego z nadzieją.

Potok słów.

Ostatnia droga

Jeszcze nie czas

Warto już podnieść się do drogi,
jednak siedzimy, las nam szumi,
głowa zaś w chmurach myślą durną
wciąż się zachwyca, leci ku nim.
Chmura zaś głowie odpowiada,
że głupia, pusta, że bezmyślna,
że goni za resztkami lata
choć wie, że jesień właśnie przyszła.

Głowie zaś widać wszystko jedno:
Czy chmura letnia czy jesienna,
czy się kałuże rano zetną,
czy mgła je skryje kołdrą ciepłą.
Bo tak naprawdę w mojej głowie
wciąż jeszcze lata przełom parny
i ciepły deszcz, co wodą w rowie
pędzi szumiący, wściekły, wartki.

Więc myśli głowa, że nie teraz.
Jeszcze nie czas wyruszać w drogę.
Jeszcze zdążymy się pozbierać,
Jeszcze odpocząć dajmy nogom.
Siedzimy razem. Ja i głowa.
Nogi swobodnie, nieruchomo
a przed oczami prosta droga,
którą pójdziemy. Gdzieś.
..... Do domu?

Psu na budę

Zamieniliśmy wiedzę na doświadczenie dobre i złe.
Sprzedaliśmy zapał za złudną stabilizację.
Siedzimy zadowoleni z siebie.
Przyganiamy dzieciom, jak kocioł garnkowi,
a one omijają nas szeroki łukiem,
jak obszar dotknięty zarazą niepamięci i wsteczności.

Na dnie, gdzieś w głębi naszego zadufania,
tli się w nas ostatni żar zapału i zaangażowania
zapalając nam oczy szklistym samozauroczeniem
i przydając niby-lotności naszemu myśleniu.
Tak, to nasza nieomyślność. Nasza i zaledwie nasza.
Na nic się zda naszym dzieciom. Nikomu.
Ot, „psu na budę”.

W alejce wyobraźni

W alejce, którą duch mój kroczy,
drodze, co wszystkim jest za ciasna,
gdzie zeschnę liście tulą stopy
we mgle mający kontur miasta.

Idę, a kroków mych nie słyszę.
Idę, a żaden liść nie chrzęści.
Idę, choć nigdzie mnie nie widać,
bo idę ścieżką, co w pamięci.

Kolejny raz, w Zaduszki, wkraczam
na ścieżkę, która tutaj wiedzie.
I raz kolejny tu powracam.
Czy zdążę wszystko opowiedzieć?

Czasu mam dużo. Zawsze zdążę.
Siedzę. Przede mną biegnie ścieżka,
a wyobraźnia, w każdej porze,
pozwala ścieżką się przemieszczać.

Może sumienie gryzie trochę,
że tylko duch mój ścieżką kroczy,
że pogubiłem do Was drogę.
Wzrok coś mętnieje, wilgną oczy.

Za rok, lub wcześniej, przyjdę znowu.
Zapalę znicz, położę kwiaty,
jeśli na ścieżkę, siedząc w domu,
wkroczę i pójdę nią. Czym warty?

Modlitwa do weny (Jeśli...)

Jeśli nic więcej nie napiszę,
jeśli nad biurkiem lampkę zgaszę,
pozwól mi odejść i mnie zabierz
jak wojna, synów swych w kamasze.

Daj mi do ręki broń nabitą
i daj odwagę mi tak wielką,
żebym nikogo się nie pytał,
czy warto żyć w tę noc bezkresną.

A jeśli znowu się okaże,
że ze mnie jest tchórzliwe bydło,
siłę mi daj, bym w ludzkie twarze
patrzył bez lęku. Tylko tyle.

Potem zaś pochyl się nade mną
jak ta, co dawnej się schylała,
i utul moją głowę biedną,
i ból wyprowadź z mego ciała.

A ja powstanę odrodzony
i nowe wiersze znów napiszę.
A jeśli nie, to w inną stronę
pójdę ..., i może Cię usłyszę.

Listy

Nosimy się z zamiarem.
Postanawiamy sobie.
A życie jakimś koszmarem,
krępuje ręce. Obie.

Listy nienapisane.
Listy niedoręczone.
Listy nieprzeczytane.
Jakże wyczekiwane.

A ktoś tam na nie czeka.
A ktoś na drogę patrzy.
Listonosz nie podjechał.
Może jutro tu zajrzy?

Listy nienapisane.
Listy niedoręczone.
Listy nieprzeczytane.
Jakże wyczekiwane.

Nie czekaj, napisz jeden.
Zwyczajny, papierowy.
Choćby linijek siedem.
Choćby krótki. Zdawkowy.

Listy nienapisane.
Listy niedoręczone.
Listy nieprzeczytane.
Jakże wyczekiwane.

Mgła

Mgła otuliła las w oddali
i jest do niego jakby dalej,
a prawda przecież całkiem inna.
Do lasu blisko. Noc jest zimna.

Wychodzę z domu i pod górę
idę, by w ręce złapać chmurę,
a ona ze mnie drwi jak żywa
i mgłą do ziemi zimną spływa.

Tam mróz ją łapie jak woalkę
i teraz toczą z sobą walkę.
I z góry na dół pędzi chmura,
a z dołu mróz jej stroszy pióra.

Ścina ją w kwiaty, płatki srebrne.
Kładzie na trawach, rzuca wszędzie,
aż na gałęziach drzew zastygły
z mgły nastroszone lodu igły.

Patrzę zdumiony na to wszystko.
Coś jest tuż obok. Bardzo blisko.
We mgle majaczy kontur lasu.
Ileż mi czasu..? Ile czasu?

U mnie różowo. Nie niebiesko.

Znad grani znowu dziś zawiąło.
Wiatr przyniósł do mnie Twoje słowa
i tylko jedno mi zostało,
tylko nam taka dziś rozmowa.

Chwytam więc słowa niczym liście,
gdy wiatr je kładzie mi na progu.
I ciągle marzę, żebyś przyszła.
Bym mógł odebrać Ciebie Bogu.

U mnie różowo. Nie niebiesko.
I nawet wcale nie niebiańsko,
więc ulicami idę w przeszłość.
Łukasińskiego lub Bednarską.

Potem na Rzgowską do Wojciecha,
gdzie śpisz snem wiecznym utulona,
gdzie liście szemrzą Ci, szeleszczą,
że trawa będzie znów zielona.

Zimowy wiatr za oknem wieje.
Słów żadnych Twoich nie przynosi.
Całkiem porzucam już nadzieję.
I nie ośmielam się Go prosić.

Przez okno patrzę nieumyte,
jak się sadowi słońca kula.
Chmury granatem wskroś podszyte
strzępią i krwawią się na górach.

Kiedy zima latem

Lodowym nożem tniesz me ciało.
Tak mnie do szpiku wręcz przenikasz.
I nie wiem w końcu, co się stało.
Czemu to zjawiasz się, to znikasz?

A ja naiwny myślę sobie,
że lato przyszło w moje progi,
lecz kiedy się przyglądam Tobie,
to wiem, że zima już w pół drogi.

A chciałbym jeszcze wygrzać kości
na słońcu, co jak ogień grzeje.
Zaprosić jeszcze paru gości.
Przez chwilę jeszcze mieć nadzieję.

Ty zaś jak skała, nieugięta.
Nie negocjujesz nigdy KIEDY.
A mnie się marzy Matka Święta
i odpuszczenie, jeśli WTEDY.

Wybór

Przerzuciłem mosty nad wyschniętymi rzekami wspomnień.

Przeszedłem suchą stopą.

Znalazłem bród w strumieniu wyrzutów sumienia.

Okazał się zbyt głęboki.

Teraz stoję na ostatnim brzegu.

Po kostki w piachu i zmoczony po szyję.

Przede mną ocean wiecznego odpoczynku.

A ja muszę dokonać wyboru, czy chcę się weń zanurzyć.

Nie umiem pływać.

Las gorejący

Spojrzałem się za okno, na ten las na skłonie,
kiedy się tak rozpalał od słońca poblasku.
I spokojnie czekałem, aż całkiem zapłonie
aż się odegra spektakl o porannym brzasku.

Goreje las za oknem.
Goreje na wschodzie.
Zgorzeje, nim go dotknę.
Zgorzeje, tak jak co dzień.

A kiedy dzień się chylił już na drugą stronę,
wyjrzałem przez zachodnie uchylone okno,
by ujrzeć jak ten drugi wieczorem zapłonie.
I stałem urzeczony, aż mrok wszystko połknął.

Goreje las za oknem.
Goreje na zachodzie.
Zgorzeje, nim go dotknę.
Zgorzeje, tak jak co dzień.

Kiedys jednak nie wstanę, nie wyjrzę przez okno.
Znajdzie się ciemna chmura, co słońce przesłoni.
Drzewa w lesie, za oknem, od deszczu namokną.
Deszczu, co z Twoich oczu przyjdzie Ci uronić.

Zgorzał już las za oknem.
Zgorzał z każdej strony.
Już go więcej nie dotknę.
Już czas mój skończony.

Droga do domu

Stara Załęska już nie żyje,
i pod czeremchą nic nie rośnie,
a krzyż w pokrzywach, aż po szyję,
zmurszał i oparł się na sośnie.

Drogą piaszczystą kurz się wlecze
w takcie uderzeń końskich kopyt.
I dawno już przekwitłe mlecze,
roznoszą puch na ledwie dotyk.

Jadę, choć jeszcze nie wiem dokąd.
W jakiej zatrzymam się zagrodzie.
A za mną w ślad się także wloką
wspomnienia, które gdzieś na spodzie.

Las się nachyla ponad drogą.
Wyciąga ręce swe sosnowe.
Zaplata ponad moją głową.
Tka baldachimy ciągle nowe.

Koń parska, po czym żywiej rusza.
Woźnica, zdaje się, też nie śpi.
Na rozwidleniu dróg, przy gruszach,
skręcamy. Już jesteśmy we wsi.

I już z daleka widok znany.
Dom kryty blachą, obok malwy.
Lecz czas, niestety, dokonany,
bo zapisano wszystkie karty.

Zatrzymaj! Dalej pójde pieszo.
Te parę kroków nie zaszkodzi.
Niech moje stopy się nacieszą
kurzem, co kiedyś tak je chłodził.

A jeśli nawet zbyt daleko,
i ponad siły moje będzie,
ktoś mnie otoczy swą opieką.
W drodze do domu. Tu i wszędzie.

Tam i z powrotem

Na rozhuśtanym morzu czasu
płyniemy kursem wyznaczonym.
I nie potrzeba nam kompasu,
bo Ktoś wyznaczył, w którą stronę.

Jednak nie wszyscy płyną zgodnie.
Niektórzy wręcz pod wiatr halsują,
bo nie jest ważne, by wygodnie,
lecz najważniejsze, gdy sterują.

Jedni półwiatrem, pokład suchy.
Inni baksztagiem, bajdewindem.
My za nic mamy te podmuchy.
I po swojemu, fordewindem.

Lecz tylko my myślimy o tym,
że trzeba będzie jeszcze wrócić.
Bo, płynąc TAM, trzeba Z POWROTEM,
by cumę w porcie życia rzucić.

Ostatnia latarnia

Już ostatnia latarnia w dal swój promień posyła
i jak komin, co w niebo dym śle gdzieś, nieprzytomnie,
tak i ona ten promień w mgle układa co chwila
nowe gwiazdy rozpala, gdzieś hen, na nieboskłonie.

W ślad podążam za światłem, liczę jedną po drugiej.
Jak się nad mgłą unoszą, hen nad morzem, tym białym.
I nie mogę ich zliczyć, mimo nocy tak długiej.
Przyjdzie wrócić tu znowu. Być w liczeniu wytrwałym.

Nic to, że nieskończoność. Czy naprawdę aż tyle?
Liczyć jednak potrafię, czasu też znajdę dosyć.
Tylko niech mi latarnia śle swe światło co chwilę,
wtedy wszystkie policzę. Wiatr od morza we włosy.

A gdy zgaśnie latarnia, Ty mi zaświeć, choć jedną,
gwiazdę na nieboskłonie, przewodniczkę na drodze,
bo ostatnią latarnię zamkną wcześniej na pewno.
Cóż komu po latarni, co nie świeci – mój Boże?

Pytania do życia

Dziecka śmiech, czuły gest,
pies co łasi nam się do nóg pełen wiary.
Zwykły dzień, póki jest.
Dzień zamglony, czasem chłodny, taki szary.

Życie, czemu jesteś takie szare, takie zwykłe
i dlaczego, żyjąc tyle, całkiem jeszcze nie przywykłem?
Czemu?
Czemu idziesz swoim torem wyznaczonym,
gdy mnie jednak nie po drodze iść za tobą, w twoją stronę?

Dziecka śmiech, czuły gest,
pies, co łasi nam się do nóg pełen wiary.
Zwykły dzień, póki jest.
Dzień zamglony, czasem chłodny, taki szary.

Życie, czyś z przekory nazywane bywasz cudem,
a po prawdzie, tyś zgryzotą i nieziemsko wyteżonym trudem?
Po co?
Po co, życie, tak się męczyć mam i trudzić,
kiedy nie wiem, czy właściwą drogą idę, czy mnie zgubisz?

Dziecka śmiech, czuły gest,
pies, co łasi nam się do nóg pełen wiary.
Zwykły dzień, póki jest.
Dzień zamglony, czasem chłodny, taki szary.

Życie, czym ty jesteś, gdy ja tutaj, na tej Ziemi,
wciąż wyglądam niepoznanej twej przyczyny, która zmieni?

Kto?

Kto mnie weźmie pod swe skrzydła opiekuńcze,
gdy na drodze nieskończoność nieuchronna spojrzy ku mnie?

Dziecka śmiech, czuły gest,
pies, co łasi nam się do nóg pełen wiary.

Zwykły dzień, póki jest.

Dzień zamglony, czasem chłodny, taki szary.

Na brzegu rwącej rzeki

Choć czujesz, żyjesz tu i teraz.
Choć myślisz: „Życie jest wspaniałe.”
Codziennie uczysz się umierać,
a na swej drodze jesteś dalej.

Dalej od planów i od marzeń.
Dalej od chwili: „Wszystko mogę.”
A coraz bliżej do wydarzeń,
gdy podsumujesz swoją drogę.

Jakiś rachunek strat i zysków.
Lista osiągnięć i porażek.
I to wrażenie, że to wszystko
zbędnym wydaje się bagażem.

Bo nie pojąłeś przez lat tyle,
że to, co w słowa wciąż ubierasz,
i co zajmuje tylko chwilę,
jest najważniejsze, gdy umierasz.

Nie marnuj ani chwili więcej
kiedy przed tobą rwąca rzeka.
Ucz się umierać, ucz codziennie.
Życie to chwila. Wieczność czeka.

Wieczność niedoskonałych

Choćbym się miał zamienić w pył.
Choćbym się miał niebytem ostać.
Na przekór wszystkim będę żył,
bo nie jest ważna moja postać
tylko mój duch i moja pieśń,
co kruszyć będzie wszelkie mury
i będzie mnie przez życie nieść
i żył znów będę. Po raz wtóry.

I potem znów i jeszcze raz,
aż się wypełni co potrzeba.
Aż w końcu przyjdzie na mnie czas
i pójdę tak jak wy ....zaśpiewać.
I z piersi mej się wyrwie głos,
a smutek świat zaleje cały,
lecz nie usłyszy pieśni stos
spalonych ciał. Niedoskonałych.

Byle do góry

Stoję na skłonie ostatniej góry
i sięgam dłonią po przeznaczenie.
Z chmur granatowych pomruk ponury,
jak bicza Twego jest uderzeniem.

Byle do góry i ponad chmury
wznies moje pieśni do domu Cieśli.
Byle do góry i ponad chmury
wznies moje pieśni i zabierz jeśli.

Jak drzewo chylę się ponad stawem,
gałęzie zwieszam, liście odrzucam.
Tafla się marszczy za każdym razem,
gdy swym odbiciem twarz jej zasmucam.

Byle do góry i ponad chmury
wznies moje pieśni do domu Cieśli.
Byle do góry i ponad chmury
wznies moje pieśni i zabierz jeśli.

Gdy zima przyjdzie tu którejś nocy,
skuje na kamień lodowym tchnieniem,
wicher w konarach wskroś się przetoczy,
a ja zostanę marnym wspomnieniem.

Byle do góry i ponad chmury
wznies moje pieśni do domu Cieśli.
Byle do góry i ponad chmury
wznies moje pieśni i zabierz jeśli.

Kiedy

Będą łąki kwitły tak samo.
Będą ptaki tak samo śpiewać.
Będą chmury zakrywać niebo
i odkrywać, kiedy potrzeba.
Będą łąki kwitły tak samo.
Będą ptaki tak samo śpiewać.
Będą chmury zakrywać niebo
i odkrywać, kiedy potrzeba.

Kiedy buty zedrzemy do cna.
Kiedy zabraknie nas.
Kiedy nas wszystkie wiatry owieją
i deszcze wszystkie obmyją twarz.

Będą łąki kwitły tak samo.
Będą ptaki tak samo śpiewać.
Będą chmury zakrywać niebo
i odkrywać, kiedy potrzeba.
Będą łąki kwitły tak samo.
Będą ptaki tak samo śpiewać.
Będą chmury zakrywać niebo
i odkrywać, kiedy potrzeba.

Kiedy słońce wypali nam twarz.
Kiedy już przyjdzie czas.
Kiedy przegramy w karty z nadzieją
i nie zagramy kolejny raz.

Będą łąki kwitły tak samo.
Będą ptaki tak samo śpiewać.
Będą chmury zakrywać niebo
i odkrywać, kiedy potrzeba.
Będą łąki kwitły tak samo.
Będą ptaki tak samo śpiewać.
Będą chmury zakrywać niebo
i odkrywać, kiedy potrzeba.

Kiedy jednak wyjdziemy z cienia.
Kiedy powróci czas.
Kiedy dzieci się znowu zaśmieją
i zobaczymy za oknem las.

Będą łąki kwitły tak samo.
Będą ptaki tak samo śpiewać.
Będą chmury zakrywać niebo
i odkrywać, kiedy potrzeba.
Będą łąki kwitły tak samo.
Będą ptaki tak samo śpiewać.
Będą chmury zakrywać niebo
i odkrywać, kiedy potrzeba.

Kiedyś

Kiedyś, gdy wreszcie pójde do piachu...
Kiedyś, gdy wreszcie w pył się rozpadnę...
Nie będzie wtedy ni krztyny strachu,
ni wątpliwości w sobie nie znajdę.

Założę buty, te nowe, czarne.
I tę koszulę, kupioną wczoraj.
Zostawię całe to życie marne,
komuś innemu, by się uporał.

Pozbieram tylko, do worka wspomnień,
słowa i zdania, uśmiechów parę.
I listy, które wysłane do mnie
nigdy nie doszły. Pewnie za karę.

Do ręki wezmę kij rosochaty,
jak święty Jakub, gdy chadzał drogą,
a okna każdej mijanej chaty
rozmnożą moją twarz i ją wzmogą.

Kiedyś, gdy wreszcie pójde do piachu...
Kiedyś, gdy wreszcie w pył się rozpadnę...
Nie będzie wtedy ni krztyny strachu,
ni wątpliwości w sobie nie znajdę.

Nim się przekonam

Nim się przekonam, że
na mnie już pora...

Nim się przekonam, że
tego wieczora...

Daj nacieszyć się raz jeszcze
tym, co koi moje serce.
Tym widokiem, co powraca,
choćbym był na końcu świata.

Tym, jak buki się złocą na stokach.
Tym, jak na niebie chmury się kłębią.
Tym, jak wśród trawy żuki się gubią.
Tym, że kamienie drzemią w potokach.

Potem zabierz, jeśli pora.
Zabierz nawet dziś wieczorem.
Gdzie nie byłem nigdy jeszcze.
Zabierz, zabierz mnie nareszcie.

Tam, gdzie się buki złocą na stokach.
Tam, gdzie na niebie chmury się kłębią.
Tam, gdzie wśród trawy żuki się gubią.
Tam, gdzie kamienie drzemią w potokach.

Nim się przekonam, że
na mnie już pora...
Nim się przekonam, że
tego wieczora...

Tylko mnie ocal

Kiedy już stanę na grani
wiatrom śmiejąc się w twarz.
Kiedy już mnie nie omami
nadzieja, n-ty raz.
Wtedy nad moimi górami
wzlecę ostatni raz.
Ze złamanymi skrzydłami
runę jak jakiś głaz.

A kiedy stanę u bramy,
jeśli szansę mi dasz.
Gdy zostanie mu już sami,
ja z Tobą, twarzą w twarz.
Niech nieba ciemny aksamit
zamknie mój ziemski czas.
A pieśni, nad dolinami,
niech spłyną. Jeszcze raz.

Ty zaś mnie ochroń.
Ty zaś mnie ochroń.
Od niepamięci
pieśń moją obroń.
Ty zaś mnie ochroń.
Ty zaś mnie ochroń.
Od niepamięci
pieśń moją obroń.

Lecz jeśli jeszcze nie pora,
jeśli jeszcze nie czas.
Gdy trzeba by się uporać
ze sobą jeszcze raz.
Ty na tej grani mnie wstrzymaj
zanim wypowiem „pas”.
I ciągle mi przypominaj
złoty, bukowy las.

A w lesie niech ciągle grają
skrzaty, kolejny raz.
I ptaki niech mi śpiewają.
I szumi las, w ten czas.
Bo skoro jeszcze nie pora,
nie przyszedł jeszcze czas,
niechaj każdego wieczora
pieśni płyną przez las.

Tylko mnie ocal.
Tylko mnie ocal.
I słowa pieśni
nowe znów rozpal.
Tylko mnie ocal.
Tylko mnie ocal.
I słowa pieśni
nowe znów rozpal.

Wróć do domu

Jak na koromysłach, na ramionach niosę
mój strach i zwątpienie, i wszelaką troskę.
Na grzbiecie mam bagaż cierpień wielu wiosen.
W kieszeniach dwa weksle, a w duszy beztroskę.

Idę przed siebie, może bez celu.
Idę tam, dokąd doszło już wielu.
Idę przed siebie, może bez celu.
Idę tam, dokąd doszło już wielu.

Strach, co mi źrenice tak ciągle rozwiera,
z zasianego ziarna wątpliwości płynie,
a zwątpienie całą nadzieję odbiera.
Ktoś tu bezustannie wspomina o winie.

Idę przed siebie, może bez celu.
Idę tam, dokąd doszło już wielu.
Idę przed siebie, może bez celu.
Idę tam, dokąd doszło już wielu.

Już kolejna wiosna w bagażu na plecach.
Odliczanie kropli z dziurawego wiadra.
Brat pustych kieszeni, mój podarty plecak.
A jednak, co przyszłe, wciąż mnie tak rozbawia.

Idę przed siebie, może bez celu.
Idę tam, dokąd doszło już wielu.
Idę przed siebie, może bez celu.
Idę tam, dokąd doszło już wielu.

Wybrałem polana z rozgrzanego pieca.
i wszystkie zarzewia, co się jeszcze tliły.
Drzwi tylko na skobel. Przewrócona świeca.
Szybom w oknach oczy jakby się zaszklily.

Idę przed siebie, może bez celu.
Idę tam, dokąd doszło już wielu.
Idę przed siebie, może bez celu.
Idę tam, dokąd doszło już wielu.

Jednak kiedyś wrócę, pootwieram okna.
Wpuszczę słońca smugi na podłogi siwe.
Pająk całkiem nową sieć gdzieś w kącie utka
Ja zacznę od nowa. Życie. To prawdziwe.

Wrócę do siebie, może bez celu.
Wrócę, skąd kiedyś wróci tak wielu.
Wrócę do siebie, może bez celu.
Wrócę, skąd kiedyś wróci tak wielu.

Poeci umierają milcząc

Kiedy już wszystko zapisane.
Gdy pustka więcej niż sens znaczy.
Gdy świt zastaje go nad ranem,
jak w pustą kartę trwożnie patrzy.
To znak, że trzeba będzie odejść
i drzwi za sobą pozamykać.
I wyrwać się z tych dziwnych objęć
rzeczywistości, którą widać.

Poeci umierają milcząc,
wypowiedziawszy wszystko wcześniej.
A jeśli nawet im nie wyszło
i w wierszach chcieliby coś jeszcze,
to żadna siła nic nie zmieni.
I żaden nie zostanie wieszczem.
Poeci niezaspokojeni.
Poeci martwi. Żywe wiersze.

Echo

Szuram po drodze.
Kurz wzbijam w górę.
Palcami stóp przesiewam przeszłość.
Gdzie to odeszło?

Biegnę przez pole.
Rżysko mnie rani.
Skargą bez słów, pytam się ziemi.
Kto stoi w sieni?

Pytam się lasu.
Echo powraca.
Brzozy szeleszczą liści poszeptem.
Jak długo jeszcze?

Jak długo jeszcze?
... długo jeszcze?
.. jeszcze?
...?

Na grani

Gdy życie twoje całe na nic.
Gdy dzień, jak co dzień, jest stracony.
Gdy cię powiedzie ku tej grani
i staniesz na niej zniechęcony...
Będziesz wciąż płakał, płakał, płakał,
a Pan nie będzie odpowiadał.

A kiedy stojąc na tej grani
usłyszysz jakiś głos znajomy
i będzie ciebie mamił, mamił,
i pójdziesz za nim odurzony...
Będziesz w dół spadał, spadał, spadał,
a Pan nie będzie odpowiadał.

Gdy życie twoje całe na nic.
Gdy dzień, jak co dzień, jest stracony.
Gdy dama w czerni chce omamić
mówiąc, żeś całkiem już zgubiony...
Wypowiesz Credo, Credo, Credo –
Pan twe uczynki spisze kredą.

A kiedy wzlecisz nad górami
śmierć wybierając, a nie litość,
grzechot lawiny ci oznajmi,
że to złudzenie jest i nicość...
Gdy będziesz biadał, zawierz Jemu.
Pan ciebie wskrzesi, po imieniu.

Ostatni wyciąg

W kieszeni obol. Biorę z sobą.
W daleką drogę się wybieram.
Może nie dzisiaj i nie teraz,
lecz wkrótce pójdę tamtą drogą.

Przekroczę Styksu wody ciemne.
Na usta obol mi położą,
na drugą stronę mnie powiozą,
gdzie już czekacie, nie daremnie.

Nikt nie zawróci łodzi w biegu.
Ojciec i matka z tamtej strony,
już stoją na piaszczystym brzegu

Już czuję dotyk, ten znajomy...
Budzi mnie chłodny dotyk śniegu.
Lina napięta. Komin stromy.

Pogodziłem się, Panie

Pogodziłem się, Panie, całkiem.
Już nie wejdę ja tam, gdzie nie wszedłem.
Zasiedziałem się, Panie, całkiem.
Już nie nęcą mnie światy odległe.

Nawdychałem się, Panie, na zapas
tych zapachów, a wszystkich nie zliczę.
Nasłuchałem się, Panie, na zapas.
Słów nieznanych już wcale nie słyszę.

Napatrzyłem się, Panie, do woli.
Na ten świat, na to wszystko dokoła.
Więc jeżeli już, Panie, pozwolisz,
pójdę sobie. Ktoś stamtąd mnie woła.

Niech będzie..

Ekfrazja do obrazu Salvadore Dali, zatytułowanego „Twarz wojny”

W nieskończoności czasu – śmierć.

I śmierć we śmierci powielona.

Brak odpowiedzi – tylko śmierć.

I czas, co płynie zanim skonasz.

A w czasie owym – czasu zgon.

I czas w tym czasie uwięziony.

Nieobsadzony Pański tron.

Zaś czas upływa we wszech strony.

Duszący wszystko, ostry piach.

I w piachu członki pogrzebane.

A w nieobecnych oczach strach.

Ziarna w klepsydrze przesypane.

Nie patrz, daremnie nie roń łez.

Choć nicość patrzy z każdej strony.

Choć wszystko, zda się, straci sens.

Niech będzie zgon mój pochwalony.

Bo ponad wszystkim jednak Bóg.

I Boga tchnienie niewstrzymane.

A piach ścielący się u nóg,

to życie, w czasie zatrzymane.

Torre Galatea

Ekfrazy do obrazu Salvadore Dali, zatytułowanego „Zamek Pubol”

Salvador Dalí Domenech,
Marques de Dalí de Púbol.
Kolejny krok zapiera dech
I broni by się wyżej wspiął.

Na wieży pewnie czekasz go.
Przyjdzie niebawem, dobrze wiesz.
Ogień, co swoje żarem wziął,
zostawił jedno wyjście w grze.

Nad zamkiem widać jakiś cień.
To Twoja postać? Suknia Twa?
W złocie się kończy letni dzień,
a życie mija. Obraz trwa.

Nie spóźnij się

Nie spóźnij się na życie.

Nie spóźnij się na spotkanie człowieka.

Nie spóźnij się na pierwszą i ostatnią miłość.

Nie spóźnij się na pierwsze słowo.

Nie spóźnij się na słowo najważniejsze.

Jedynie z ostatnim oddechem zaczekaj.

Możesz się spóźnić na ostatnie SŁOWO.

Zawsze tam będzie.

Ostatnie staje

Alinie Majkowskiej (1939-2003)

Pod stopami szelest liści.
Piasek z klepsydr wysypany.
Po co wszyscy tutaj przyszli?
Czemu każdy zadumany?
Skąd znajomy zapach wosku?
Głos ściszony, szept zaledwie?
Tam, po drugiej stronie mostu,
wypatruję ciągle Ciebie.
Droga, zda się nieskończona,
wyprowadza na rozstaje.
Twoja – dawno zakończona.
Mnie zostało ledwie staje.

Na krawędziach górskich grani

Na krawędziach górskich grani
chmury siwe włosy czeszą,
a mnie niesie nad Tatrami.
Z halnym wiatrem płynę pieśnią.

Góry moje, wierne,
postrzępione wiatrem.
Pieśnią was ukoję,
gdy rozpalę watrę.
Góry moje, wierne,
postrzępione wiatrem.
Pieśnią was ukoję,
gdy rozpalę watrę.

W nocnych licach Stawów Czarnych
księżyc puszcza oko do mnie.
Śmieje się z mych marzeń durnych
wymazuje resztki wspomnień.

Góry moje, wierne,
postrzępione wiatrem.
Pieśnią was ukoję,
gdy rozpalę watrę.
Góry moje, wierne,
postrzępione wiatrem.
Pieśnią was ukoję,
gdy rozpalę watrę.

Świt na Rysach. Od Cubryny
mgła się kładzie pod stopami.
Szukam nadchodzącej zimy.
Wiatr jesienny ciepłem mami.

Góry moje, wierne,
postrzępione wiatrem.
Pieśnią was ukoję,
gdy rozpalę watrę.
Góry moje, wierne,
postrzępione wiatrem.
Pieśnią was ukoję,
gdy rozpalę watrę.

Kiedyś wrócę. Włosy siwe
inny halny mi rozwieje.
Chociaż kresu będę bliżej,
może znajdę tu nadzieję.

Góry moje, wierne,
postrzępione wiatrem.
Pieśnią was ukoję,
gdy rozpalę watrę.
Góry moje, wierne,
postrzępione wiatrem.
Pieśnią mnie ukoją,
gdy rozpalę watrę.

Już nie pamiętam

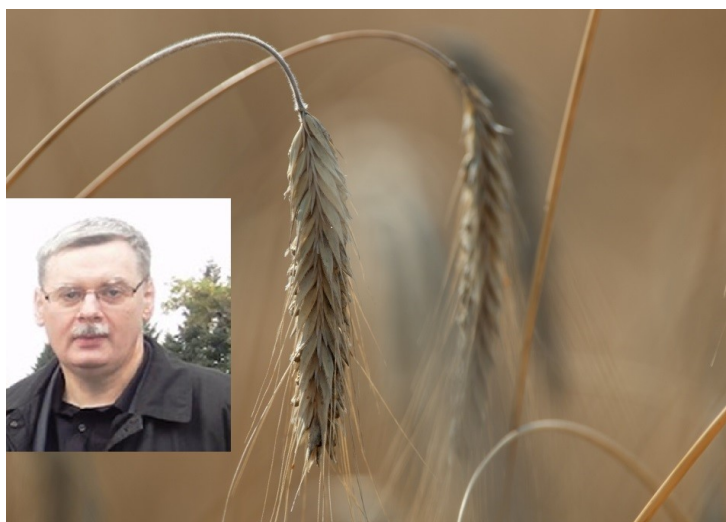
Już nie pamiętam coraz częściej.
Już coraz bliżej dzień, ten pierwszy.
Już nie czytałem tej powieści.
Już nie czytałem tamtych wierszy.

Kiedy znów będę czystą kartą.
Niezapisanym zwojem z Qumran.
Łukiem katedry, co tak bardzo
dziś wyniesiona nad Akwizgran.
Kiedy znów będę gliną miękką,
na której pismo ktoś odcisnie.
Kiedy znów będę, jak to dziecko,
choćby jedynie na umyśle.
Wtedy nie miejcie już mi za złe,
że nie odpowiem na pytania.
Chociaż nie szezłem całkiem jeszcze,
zostały po mnie tylko zdania.

Już nie czytałem tej powieści.
Już nie czytałem tamtych wierszy.
Już nie pamiętam coraz częściej.
Już coraz bliżej dzień, ten pierwszy.

O autorze:

Wojciech Majkowski (ur.12 maja 1960 r. w Łodzi, mieszkający w Bydgoszczy), publikujący również pod pseudonimem Milton Ha, poeta, prozaik, felietonista, blogger. Autor uprawiający sztukę poezji i prozy od końca lat siedemdziesiątych, zadebiutował drukiem w 2017 roku. Laureat kilku nagród w konkursach literackich zarówno w dziedzinie poezji jak i prozy.

Autor m.in.:

Książek poetyckich opublikowanych jako pliki PDF (do pobrania ze strony internetowej autora):

Z roku 2015: **Ulica Rzgowska, Sanctuarium,**

Z roku 2016: **Pory roku** (2016), z którego wiersz zatytułowany Las, zdobył pierwszą nagrodę na konkursie poezji Bryllowisko'2012,

Z roku 2017: **Rozterki poety, Okruchy historii, Liryki młodzieńcze, Liryki najważniejsze, Miejsca i ludzie**, z którego wiersz zatytułowany Dwa dni w skałkach, zdobył, w 1987 roku, pierwszą nagrodę na „Konkursie poezji o górach i wspinaniu” organizowanym przez AKG Łódź,

Z roku 2018: **Liryki najważniejsze II, Miejsca i ludzie II** (w przygotowaniu do wydania), z którego wiersz zatytułowany „Na drodze z Wetliny” otrzymał drugą nagrodę w Turnieju Jednego Wiersza im. Ryszarda Szocińskiego, który odbywał się na I Ogólnopolskim Festiwalu Piosenki Studenckiej i Turystycznej Trombita w Wetlinie.

Pozycje oficjalne wydawnictwa Miliona Ha:

Wydane wyłącznie jako PDF (do pobrania ze strony internetowej autora):

Rozterki poety II (2017, ISBN: 978-83-949107-2-3),

Igraszki z językiem (2017, ISBN: 978-83-949107-1-6),

Kapliczki polskie (2017, ISBN: 978-83-949107-4-7), z którego cykl w postaci pięciu wierszy, zdobył nagrodę wyróżnienia w kategorii „Debiut” na 38 Ogólnopolskim Konkursie Poetyckim im. Haliny Poświatowskiej.

Tatrzańskie obrazy (2018, ISBN: 978-83-949107-7-8)

Sanctuarium II (2018, ISBN: 978-83-949107-3-0)

Stół Mądrości albo Siedem grzechów głównych (2018, ISBN: 978-83-949107-6-1)

Łodzianie (poemat wierszem) (2018, 978-83-949107-5-4)

Wydane drukiem książki poetyckie:

Wiersze wybrane (2017, ISBN: 978-83-949107-0-9), nakład 200 egz., Wydawnictwo Miliona Ha.

Spośród ponad 1000 napisanych utworów, kilkanaście wierszy posłużyło jako słowa piosenek i funkcjonuje w przestrzeni publicznej jak utwory z nurtu poezji śpiewanej.

Współautor następujących pozycji z serii wydawniczej BOSKI CHÓR:

BOSKI CHÓR VIII, KSIĘGA Narzeczy Boski Dramat. DZIEŁO ZBIOROWE Autorów Symfonii Poetów, Pisarzy i Artystów pod patronatem Międzynarodowego Stowarzyszenia Artystów, Autorów, Dziennikarzy, Prawników VIRTUALIA ART, 2018 r., ISBN-13: 978-1726418003, ISBN-10: 1726418006, wydane i wydrukowane w USA.

BOSKI CHÓR IX, KSIĘGA OBŁOKÓW Boski Dramat. DZIEŁO ZBIOROWE Autorów Symfonii Poetów, Pisarzy i Artystów pod patronatem Międzynarodowego Stowarzyszenia Artystów, Autorów, Dziennikarzy, Prawników VIRTUALIA ART., 2018 r., ISBN-13: 978-1727565027, ISBN-10: 1727565029, wydane i wydrukowane w USA.

BOSKI CHÓR X, KSIĘGA RAJ ODZYSKANY Boska Drama Na Głosy. DZIEŁO ZBIOROWE Autorów Symfonii Poetów, Pisarzy i Artystów pod patronatem Międzynarodowego Stowarzyszenia Artystów, Autorów, Dziennikarzy, Prawników VIRTUALIA ART., 2018 r., ISBN -13: 978-1729596678, ISBN -10: 1729596673, wydane i wydrukowane w USA.

Współautor następujących antologii literackich:

Peron Literacki, Antologia, „dla Kasi”. Dzieło zbiorowe, Wydawnictwo KryWaj, © by KryWaj, Koszalin, 2018 r., ISBN 978-83-65651-70-9

Almanach wierszy krakowskich. Dzieło zbiorowe, Wydawnictwo ARMAGRAF, © by Autorzy, Krosno, 2018 r., ISBN 978-83-65021-19-8

Autor powieści i opowiadań:

Desperat (2015), z której skrót w postaci opowiadania, zdobył, w 2009 roku, pierwszą nagrodę w konkursie na wspomnienia organizowanym przez Gazetę Wyborczą (wydanie lokalne: Bydgoszcz), a zatytułowanym „Moje 20 lat”

SALIGIA (2017), dwutomowej powieści społeczno-historycznej, nawiązującej do tematyki religijnej, idei Camino de Santiago, postaci Filipa II Hiszpańskiego oraz Hieronima Boscha i jego dzieł. Jak dotąd ukazał się pierwszy tom powieści. Nad drugim autor właśnie pracuje.

Autor opowiadań i miniopowiadań:

Katedra tatrzańskich duchów (2015), **Rower** (2017), **Którędy do Emaus** (2018), **Ganek Zofii** (2018)

Autor kilkuset felietonów społeczno-politycznych i literackich zamieszczanych

nieregularnie, począwszy od 2010 roku do dzisiaj, na forum Salonu 24.

<https://www.salon24.pl/u/y2013/>.

Autor odsyła wszystkich zainteresowanych jego twórczością do wydań swoich utworów umieszczonych w sieci na stronach, jak niżej:

<https://wojciechmajkowski.wordpress.com/>

<https://www.facebook.com/czytelniawierszy/>

Kolejna książka poetycka autora, Wojciecha Majkowskiego. W siedmiu rozdziałach autor zawarł swoje przemyślenia nad własną twórczością, źródłami jej inspiracji. Nad tym wszystkim, co towarzyszy autorowi w procesie twórczym oraz nad tym co powoduje autorem podczas tworzenia wierszy. W końcowym rozdziale autor zawarł swoje przemyślenia nad tym, co nieuchronne w życiu każdego człowieka, w tym również autora, poety, któremu przyjdzie się zmierzyć z kresem życia i kresem procesu twórczego. Są to wiersze zróżnicowane w treści i formie a pochodzą z całego okresu twórczości autora, który para się poezją od roku 1987. Można powiedzieć, że jest to autobiograficzne podsumowanie czterdziestolecia pracy twórczej autora, wierszem, a właściwie w ponad stu trzydziestu odsłonach wierszem.

Notka biograficzna autora znajduje się w końcu książki.

ISBN: 978-83-949107-9-2